

NIEUWE AVONTUREN

Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN DRAMA IN DE BERGEN

N° 2331

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES.

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een Drama in de Bergen

HOOFDSTUK I

EEN OPZIENBARENDE ZAAK

Johannesburg is, met Kimberley, Pieter Marisburg en Pretoria, zeker een van de grootste steden van de Kaap Kolonie, met een bevolking van meer dan 500.000 zielen, naturellen natuurlijk inbegrepen, en er gebeuren daar, evengoed als waar ook, dingen die de algemene aandacht trekken.

Er hebben, evengoed als elders, grote diefstallen plaats, inbraken, berovingen, moorden en meer van dat moois, omdat de mens nu eenmaal over de hele aarde hetzelfde is, maar ditmaal was er toch iets gebeurd, dat veruitging boven het gebruikelijke nieuwtjesmateriaal, en waarop alle bladen, de Engelse zowel als de Amerikaanse zich wierpen met een haast en een ijver, die getuigden dat er in lang niet iets van 'tzelfde gewicht was voorgevallen.

Het is een feit, dat het een merkwaardig geval was. Men fluisterde, dat er geheime machten aan het werk wa-

ren, om de zaak in de doofpot te stoppen.

In het middenpunt van de belangstelling stonden twee personen.

De ene was de Zwarte Danseres, een onbekende artieste, die deze naam gekregen had vanwege het zwarte masker, dat zij altijd droeg.

Er waren echter drie mensen, die heel precies en op hun duimpje wisten hoe het met die geheimzinnige danseres gesteld was, en dat waren John Raffles, Charles Brand, en hun trouwe chauffeur James Henderson.

Spoedig genoeg zal blijken, op welke wijze zij bij die zaak betrokken waren.

Te Johannesburg had namelijk juist in die dagen een gesloten congres plaats, beter gezegd een bijeenkomst van diamantkoningen, fabrikanten zowel als tussenpersonen, handelaren en mijneigenaren, die zouden beslissen over nieuwe werkmethodes. Er had een in-

tiem diner plaats en daarna trad de Zwarte Danseres op, gemaskerd, voor de twintig of vierentwintig heren, die het gezelschap uitmaakten, en wier gezamenlijk vermogen in de tientallen miljarden liep.

En van het ogenblik van die dans af werd het wat ingewikkeld. Zoëven noemden wij twee personen die in het brandpunt stonden van de algemene belangstelling.

Henry Bird, de grote diamanthandelaar, was de tweede.

Nu was het een uitgemaakte zaak, dat men van die geheimzinnige danseres nooit veel goeds had gehoord, en dat er, waar zij ook optrad, een dag later gesproken werd over reusachtige diefstallen in de huizen waar zij optrad, want meestal danste zij in gesloten kring. Misschien was dat voor de heren diamantmagnaten wel een aantrekkelijkheid te meer. Hoe het ook zij, er mankeerde schier niemand in de feestzaal, welke de heren hadden afgehuurd in het hotel, dat zij gezamenlijk betrokken hadden, toen de Zwarte Danseres, gemaskerd en wel, daar haar intrede deed, vergezeld door haar accompagnateur, een oud, gebogen mannetje.

Twee of drie kelners zagen dat dansen mede aan.

Naderhand verklaarden zij nooit zoiets gezien te hebben, en nooit te hebben geweten dat er van een vrouw zulk een onweerstaanbare stroom van betovering, van overheersing kon uitgaan.

Na afloop van de voorstelling begaven bijna alle congresleden zich naar een geheim speelhuis in de voorstad, dat alleen maar kon worden ontdekt door het drama, dat er zich afspeelde, en dat in de omgeving de nodige ontsteltenis had gewekt.

De heren waren naar dat speelhuis vervoerd, omstreeks één uur in de nacht in taxi's, die men naderhand niet meer kon terugvinden, evenmin als de chauffeurs, die ze bestuurd hadden. Maar dit stond vast: die chauffeurs waren medeplichtigen geweest van de Zwarte Danseres en van haar handlangers, de gebaarde accompagnateur.

Niet één van hen had men te pakken

kunnen krijgen, en van het misdadige tweetal was, twee dagen na het drama, nog geen spoor te ontdekken, hoe ijverig de politie ook zocht.

Van de vier of vijf taxi's vond men er naderhand één als een wrak in een greppel, en zeker zouden een paar heren van het gezelschap diamantmannen wel hebben kunnen verklaren, hoe die auto daar kwam, maar het eigenaardige was juist dat de meesten, men kan gerust zeggen allen, zich niet over de zaak wilden uitlaten, en zo snel zij konden naar alle windrichtingen verdwenen. Niet ongeschonden weliswaar, waarbij wij nog niet eens denken aan hun lichamelijk welzijn, maar hoofdzakelijk aan hun portemonnaie.

Want, terwijl de diamantkoningen zich amuseerden in het speelhuis in de voorstad, toebehorend aan een vriendin van de Zwarte Danseres, doorzochten haar handlangers al hun hotelkamers, en maakten daar buit, wat er maar buit te maken viel, en het was niet weinig. Onder aanvoering van de hartsvriend van de Zwarte Danseres brachten zij die buit over naar het zoëven genoemde huis, waarvan de eigenares zich reeds in arrest bevond, en zodra zij daar waren, werden alle heren van het diamantgezelschap, als men het zo noemen mag, en die verre van nuchter waren, weer bij troepjes van vier, en met dezelfde taxi's geëxpedieerd naar een onbekende bestemming; dat wil zeggen: onbekend voor hen, want men vond een groot aantal van hen naderhand langs de weg, rustig slapend met de rug tegen de wegglooiing. Heel smakelijk zagen zij er toen niet uit, met hun glazige ogen, hun verkreukelde, bemorste overhemden, hun scheefzittende dassen, en hun zwarte rokpanden vol modderspatten.

De meesten waren nog zo door de drank beneveld, toen men hen ontdekte, dat zij geen samenhangend relaas konden geven van wat er gebeurd was.

Het spreekt vanzelf, dat de ontdekking van hetgeen er tijdens hun afwezigheid in hun logeerkamers had plaats gevonden, wel in staat was, hen snel te ontnuchteren, beter dan een

straal koud water het had kunnen doen.

Het is even duidelijk dat men dit alles moeilijk met de naam van « drama » kan bestempelen.

Voor de bestolenen was het natuurlijk zeer onaangenaam, te meer daar hun naam nu gemengd werd met die van een misdadigster, maar men kon het toch moeilijk anders dan een tragicomédie noemen.

Neen, het drama speelde zich af in het speelhuis van de gastvrouw, genaamd Emmy, nadat bijna allen vertrokken waren, en omstreeks het tijdstip dat Emmy, de Zwarte Danseres en haar handlanger, zich daar alleen bevonden met nog enkele heren van het congres.

Onder hen bevond zich ook Henry Bird.

En hij was het, die tijdens een twist zijn revolver had afgevuurd op een van zijn beste vrienden, met het noodlotig gevolg dat hij hem zeer ernstig verwondde, en dat de geneesheren weinig kans gaven op herstel.

Direct nadat het schot gevallen was werd er om politie getelefoneerd, en men arresteerde de ongelukkige Bird, die versuft naast het bloedende lichaam van zijn vriend was blijven staan, zonder zelfs aan vluchten te denken.

Wie echter wel de benen genomen hadden, dat waren de Zwarte Danseres en haar handlanger, benevens een van de juist weer teruggekeerde chauffeurs, die het laatste vrachtje wilde komen afhalen. Emmy treuzelde te lang, en werd voorlopig in bewaring gesteld, ondanks haar heftige protesten.

De handlanger was, alvorens te kunnen vluchten, nog door een geheimzinnig personage aangevallen, die niet tot de diamantvorsten behoorde, en evenmin tot het bedienend personeel, en die op een allervreemdste wijze plotseling opgedoken was. Die handlanger had hem niet kunnen herkennen, maar deze hem des te beter, want de indringer was Raffles, en de handlanger was niemand anders dan een zekere Henry Laroche, die in het Casino tegenover het hotel, waar de congresleden, alsmede Raffles, Brand en Henderson ge-

logeerd hadden, gedurende veertien dagen was opgetreden met zijn vrouw Desirée.

En deze laatste, Raffles had alle redenen om er geen moment aan te twifelen, was niemand anders dan die befaamde Zwarte Danseres.

Wist de politie dat destijds? Het is zeer onwaarschijnlijk. Misschien bestonden er vermoedens, en er werd aanstonds naar de vrouw en de man gezocht.

Emmy werd ondervraagd, maar zij verklaarde van de hele zaak niets af te weten.

Intussen achtte de politie zich volkomen gerechtigd, mevrouw Emmy voorlopig in verzekerde bewaring te houden, totdat er wat meer klaarheid in de zaak zou zijn gebracht.

Jammer genoeg konden zij, die er het naast bij betrokken waren, de heren congresleden, al heel weinig bijdragen tot het verkrijgen van die klaarheid. Er waren er maar twee die naderhand enig besef hadden waar en hoe zij die nacht hadden doorgebracht, de rest was aangetroffen in een staat van volkomen wezenloosheid, teweeggebracht door het drinken van wijn en champagne, waarin waarschijnlijk een of ander verdovend middel gemengd was geweest. Naar die wijn werd in het huis van Emmy ijverig gezocht, maar er werd niets bezwarends ontdekt. Wel vond men speelkaarten, dure champagne goed verstopt zelfs een roulette, en dat was natuurlijk strafbaar, want de wet verstaat geen gekschere op dat punt.

De heren konden naderhand alleen een vrij juiste opgave doen van hetgeen zij uit hun valiezen en koffers vermisten aan goud, edelgesteente en papiergeld, en het liep in de honderduizenden.

De taak van de politie werd bovendien verzwaard door de omstandigheid, dat dit alles pas vele uren later bekend werd.

Want de dieven hadden daardoor een grote voorsprong gekregen, en die zouden zij zich zeker ten nutte hebben gemaakt.

Het stond vast dat het echtpaar La-

roche, zoals wij de Zwarte Danseres en haar handlanger nu maar zullen noemen, niet per trein waren gevlucht, maar gebruik hadden gemaakt van een auto.

En in vier of vijf uren kan men met een auto zeer ver komen, zelfs in een land als Zuid Afrika, want de wegen daarginds zijn goed onderhouden, voor zover zij liggen in de bewoonde streken en de grote steden met elkander verbinden.

Eén persoon was er, die met volkomen zekerheid wist, wie de kamers geplunderd had, en die ene was John Raffles.

Het was omstreeks zes uur in de ochtend, toen een grote, nieuwe auto, met een goed gangetje reed langs de weg, die Johannesburg verbindt met Rustenburg.

In die auto zaten de drie onafscheidelijke vrienden en Henderson zat aan het stuurwiel.

Raffles had geruime tijd in gedachten verzonken uitgezien over de vlakte, in het noorden begrensd door hoge bergen, totdat Brand hem wakker schudde uit zijn gepeins met de vraag:

— Ben je niet bang, dat we misschien de verkeerde richting op gaan?

— O neen, Charles. Ik weet zeker dat Laroche met zijn minnares langs deze weg is verdwenen. En zij moeten een goede wagen hebben, anders zouden wij hen wel reeds hebben ingehaald.

— Denk je dat ze alleen zijn?

— Voorlopig nog wel. Ze hebben alles in de steek gelaten, ook hun handlangers, de zogenaamde taxichauffeurs, maar je kunt er donder op zeggen, dat die het hen niet zullen doen, want de buit is nog niet verdeeld, en zij zullen natuurlijk aanspraak maken op hun aandeel.

— Geloof je niet dat het in het hotel argwaan zal wekken, als wij daar niet terugkeren?

Raffles haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Zij mogen er van denken wat zij willen, het komt er niemandal op aan. Veel bagage laten wij niet in de steek, ik heb mijn gereedschappen bij mij,

en ook, wat hoofdzaak is, het benodigde geld. En je moet goed begrijpen dat ik niet zal dulden, dat die Laroche mij voor het lapje houdt.

Hij zweeg even en ging toen op grimme toon voort:

— Ik had hem beter moeten raken, vannacht. Maar het overrompelde mij een beetje. Trouwens, het schot had onmiddellijk alarm gemaakt, en wij moesten op onze eigen veiligheid bedacht zijn. Maar loslaten doe ik hem niet, wees daar zeker van.

— Zou hij nu weten wie je bent?

— Hoe zou dat kunnen? Hij weet natuurlijk dat ik een tegenstander ben, anders niet. Ik voor mij weet heel zeker, dat ik die Laroche tevoren nooit ergens heb ontmoet.

— Zij zullen toch wel zo verstandig zijn, hier in Zuid Afrika nergens meer op te treden?

— Als zij dat doen, Charles, zijn ze geen knip voor hun neus waard.

En waarom zouden zij het ook doen. Deze laatste slag heeft hen goed in hun slappe gezet. Maar zij hebben nog niet met mij afgerekend. Charles, ik kan je niet zeggen hoe het mij verheugt, dat wij een paar dagen geleden het plan hebben opgevat, ons dodelijk vervelend Londen te verlaten en hier eens een kijkje te komen nemen.

— Zeg maar liever dat jij het plan beraamde, merkte Brand droogjes op. Als de voortekens niet bedriegen, dan zullen wij het hier nog druk genoeg krijgen.

— Des te beter. Het is een prachtig land voor avonturen, dat wij nog lang niet genoeg hebben geëxploiteerd. En wij kunnen het nuttige met het aangename verenigen, amice, door niet alleen op Laroche te jagen, maar ook op vierbenig, grof wild.

— Daartoe zou het toch nodig zijn, dat de achtervolging van Laroche je bracht in de streken, waar nog te jagen valt. Voorlopig zijn wij daar toch nog niet.

— Neen, voorlopig is het nog zo ver niet, hernam Raffles droogjes. Voorlopig is hier nog heel wat werk aan de winkel, denk ik.

Op dat oogenblik wendde Henderson het hoofd een weinig om en vroeg terwijl hij in noordwestelijke richting wees:

— Wat is dat voor een plaatsje, mylord?

Raffles keek even vooruit, raadpleegde de kaart, die hij bij zich had, en zei opgewekt:

— Je hebt vlug gereden, mijn jon-

gen. Dat is Rustenburg. Stop maar bij een tank-station. Zijn zij hier gepasseerd, dan zullen wij het gauw genoeg vernemen.

De witte, lage huisjes van Rustenburg werden steeds duidelijker, de kring van bergen breidde zich wat uit, de wagen reed over een schilderachtig bruggetje, en vijf minuten daarna het aardige plaatsje binnen.

HOOFDSTUK II

NAAR HET NOORD-WESTEN

Rustenburg is prachtig gelegen in een groot dal, op de linkeroever van de Hes, een zijstroom van de Elandsrivier, die zich meer naar het oosten verenigt met de Limpopo of Krokodilrivier, een van de grootste stromen, welke dit aan rivieren zo rijke land bezit.

Rustenburg is maar een kleine plaats maar er zijn toch wel een paar garages, en bij de eerste van die inrichtingen, waar Raffles informaties inwon, had hij reeds succes.

Inderdaad, omstreeks een uur geleden was er een auto gepasseerd, waarvan Raffles een beschrijving gaf, en waarin twee mannen en een vrouw gezeten waren, die blijkbaar grote haast hadden. Er was een klein mankement aan de wagen geweest dat hersteld moest worden, en een van de heren, nogal groot, met grijze ogen, uit welke beschrijving Raffles onmiddellijk Laroche herkende, had voortdurend op spoed aangedrongen. Hij sprak vloeiend Engels, maar toch met een tamelijk merkbaar Frans accent. De dame was heel mooi, al had zij dan ook haar gezicht bedekt met een stofsluier. Door die sluier heen had de monteur drommels goed haar grote, zwarte ogen zien schitteren.

De reparatie had zowat een uur in beslag genomen, de benzinetank was geheel gevuld en toen was het drietal weer snel weggereden.

Naar de richting behoefde Raffles niet meer te vragen, want die wees zich

als het ware vanzelf aan. Rustenburg heeft maar een enkele, voor auto's berijdbare hoofdstraat, die van het Zuid-oosten naar het Noord-westen loopt, en die had Laroche natuurlijk moeten volgen. De tweede man, Raffles twijfelde er niet aan, was stellig een van de medeplichtigen, die nog op het laatste oogenblik kans had gezien, in de auto te springen en mee te rijden.

— Die zal wel een oogje in het zeil houden, merkte Brand op, die met Raffles op enige afstand toekeek, terwijl Henderson de wagen eens goed nakeek, en acht gaf, dat benzine- en oliereservoir werden bijgevuld.

— Het is mij eigenlijk onbegrijpelijk dat de politie hier nog niet is ingelicht, merkte Brand op.

— Daar is maar een enkele verklaring voor, Charles, zij kent de toedracht te Johannesburg nog niet. En dat is heel begrijpelijk. Al die lui waren dronken, en het moet uren hebben geduurd, alvorens men hen vond, verstrooid langs de weg evenals de keisteentjes van Klein Duimpje, en voor zij tot de ontdekking kwamen van hun geldelijk verlies.

— Maar wij weten, Edward, wat de politie niet weet. Waarom waarschuwen wij haar dan niet?

— Omdat wij, gelukkig, onze hersens nog bij elkaar hebben, amice. Wat heb ik er aan, of de politie die man arresteert en met hem, zijn tas met juwelen, effecten, bankpapier en goud, dat hij

aan die heren heeft afgenomen? Ik erken het, ik heb voor een grote waarde diamanten van hem af genomen, die hij zeker ook wel niet op eerlijke wijze zal hebben verkregen, maar ik zie niet in waarom ik de rest zou laten lopen.

— Waarheen, denk je, dat hij is gegaan? vroeg Brand. Mij dunkt, dat hij alleen maar de weg naar Zeerust kan hebben ingeslagen.

— Is Zeerust hier ver vandaan?

— Langs de weg gemeten omstreeks honderd Engelse mijlen; wij kunnen er over twee uren zijn.

Brand zweeg enige ogenblikken, in zijn eigen gedachten verdiept en hernam toen:

— Ik weet niet of ik aan voorgevoelens mag geloven, maar ik heb de stellige indruk, dat dit avontuur ons nog lelijk zal kunnen opbreken. Die Laroche lijkt mij een zeer gevaarlijk individu toe, en zijn handlangers zijn zeker niet veel beter. Hoe komt hij eigenlijk aan die lui in een land als Afrika?

— Daar heb ik ook reeds over nagedacht, amice, en ik kan er geen andere verklaring voor vinden dan dat die mannen allen deel uitmaken van een of andere internationale bende. Je weet dat er een stuk of vier van die bendes bestaan, die hun onderafdelingen hebben over de hele wereld, en waarvan de leden zich aan elkander kenbaar kunnen maken door geheime tekens, die zij zorgvuldig geheim houden, en waarvan het verraden met de dood gestraft wordt. Ik weet dat er een genootschap bestaat met zijn hoofdzetel te Hong Kong, en waartoe bijna uitsluitend Chinezen behoren, die zich liever zouden laten doodmartelen, dan de geheimen van hun bond verraden. Men vindt onderafdelingen van dat Genootschap te Londen, zowel als te Rotterdam, te Caïro als in Parijs. Hoe die lieden met elkaar kunnen corresponderen, zonder dat het ooit uitlekt, dat is een raadsel, maar het gebeurt. Soms vindt men, zonder dat iemand weet hoe ze het gelapt hebben, op de wand van een vliegtuig een Chinees teken met krijt geschreven, en dan is er bij aankomst altijd wel zo'n scheefoog, die daar schijn-

baar toevallig wat rondkuiert, het teken ziet, en bedaard weer wegwandelt, wetende wat hem te doen staat. Postduiven brengen berichten over, de radio, de telegraaf, en soms ook de trein.

Terwijl Raffles en Brand dit gesprek met elkander voerden, suisde hun auto met onverminderde vaart over de brede weg, terwijl de hitte reeds hand over hand toenam, want het was in de droge moesson, en de hemel vertoonde geen enkel wolkje.

Nu en dan passeerde hen een met ossen bespannen huifkar, nog juist hetzelfde voertuig als door de oude Voortrekkers werd gebruikt.

Een paar malen stelde Raffles de vraag, of de voerman soms een auto was tegengekomen, waarvan hij dan een korte beschrijving gaf, en telkenmale klonk het antwoord bevestigend.

De weg was hier boomloos, en het was zo warm, dat men in de verte de lucht zag trillen boven de naar water smachtende vlakke, die hier niet door een rivier wordt doorsneden.

Plotseling verminderde Henderson vaart, zonder enige merkbare aanleiding.

Hij wees voor zich uit en zei:

— Hier is een auto gepasseerd, waarnaar ze nog wel eens mogen kijken, mylord. Ik zou haast zeggen dat het oliereservoir zo lek is als een zeef. En het kan nog pas kort geleden zijn, want al vallen de mussen van de hitte uit de bomen, de olievlekken zijn nog niet eens ingedroogd.

De auto reed op dat ogenblik heel langzaam, en Raffles en Brand hadden dus alle gelegenheid, zich te overtuigen dat de reus goed gezien had.

Op geregelde afstanden waren dikke druppels olie neergevallen, en de spatsten naderden elkander hoe langer hoe meer, hoe verder de reizigers kwamen, totdat zij tenslotte als het ware in elkander overliefen, en een dunne zwartachtige, vette streep vormden, die duidelijk afstak tegen het grijze, platgereden grint van de weg.

— Vooruit maar, James, beval Raffles, en zijn ogen glansden. Zij kunnen

nu onmogelijk ver meer voor ons uit zijn.

— Geloof je dan dat het hun wagen is? vroeg Brand.

— Dat is bijna zeker, amice. Vergeet je dan dat in Rustenburg hun wagen gerepareerd werd. Zij hebben voortdurend op spoed aangedrongen, en het is dus best mogelijk, dat de monteur dat bevel een beetje al te ijverig heeft opgevolgd, zodat het oliereservoir weer is gaan lekken. Als zij het niet bijtijds merken, dan moeten zij onvermijdelijk hier of daar panne krijgen, want hun motor zal heetlopen.

Henderson had weer gas gegeven, en Raffles riep hem toe:

— En nu goed opgelet; als die lui in het nauw gedreven worden, dan zullen zij zich verdedigen, en van vuurwapens gebruik maken.

Hier en daar bevonden zich boerenhoeven, velen daarvan hadden 'n schuur om het Fordje in te bergen, waarvan vele boeren zich reeds hadden voorzien, en telkens werd vaart geminderd om een vraag te roepen naar de landarbeiders, die, met grote strohoeden gedekt, het bovenlijf geheel ontbloot, in de brandende zon op de akkers werkten. En nog altijd luidde het antwoord: ja, er was een auto gepasseerd met een vrouw en twee mannen er in, en in een zeer snelle vaart. Hoe snel die vaart wel moest zijn, konden Raffles en zijn metgezellen, even nadat zij de brug over de Elandsrivier gepasseerd waren, zelf waarnemen, want toen moesten zij door de stofwolk rijden, opgejaagd door de auto der achtervolgden, en die wegens de volkomen windstilte, slechts heel langzaam weer neerzakte.

Ineens werd gestopt, toen zij een ontdekking deden, die hun alweer wat nader tot hun doel bracht.

De hoeven waren steeds schaarser geworden en op een daarvan, midden op het erf, ontwaarden zij het wrak van een automobiel, niets meer dan een rokende puinhoop, een totaal verbogen chassis.

Een paar Kafferboys stonden er nieuwsgierig omheen en kakelden druk.

En juist bij die hoeve, ongeveer hon-

derd meters er voor, was het oliespoor plotseling opgehouden, nadat het reeds bijna onzichtbaar was geworden, ten bewijze dat er geen druppeltje olie meer in de tank was.

— Dat is me je chauffeur wel, riep Henderson minachtend uit. De kerel verdient niet beter.

— Rijd het erf maar eens op, James, zei Raffles laconiek.

De auto zwenkte door het wijde, openstaande hek het erf op, een waar plein zoals zelfs de kleinste Afrikaanse hoeven hebben, en stopte dicht bij het auto-wrak.

Nog lekten er kleine vlammetjes aan het houtwerk van de carrosserie.

De eigenaar van de hoeve kwam aanlopen, een mager en benig man met een lange geitensik, en ruige wenkbrauwen, en Raffles vroeg hem onmiddellijk wat er gebeurd was.

— U komt wel een beetje te laat voor hulp, mijnheer, als dat soms uw bedoeling is, begon de boer, schouderophalend. Het is al ruim een kwartier geleden, dat ze weg zijn. Het scheelde maar een haar of er waren ongelukken gebeurd. Zij kwamen hier mijn erf opstuiven, de auto stopte, en de laatste man was er nog niet behoorlijk uit, of het hele zaakje vloog in brand, de boel sprong uit elkaar, en de stukken vlogen overal rond.

— Dat kon ook niet anders, gromde Henderson. Die motor was natuurlijk gloeiend heet op het laatst, en de benzine is ontploft in de nabijheid van dat gloeiende metaal. Nog een wonder, dat het zo is afgelopen.

— Zijn ze te voet verder gegaan? vroeg Raffles, ofschoon hij wel wist welk antwoord hij zou krijgen.

— Ze wilden een auto bij mij huren, mijnheer, maar die was juist op het veld, want ik gebruik de motor om mijn dorsmachine aan te zetten. Toen namen ze genoegen met mijn huifkar en mijn beste paard. Mijn knecht is mee, die brengt het spul terug.

— Ik dank u wel voor uw inlichtingen, zei Raffles. Wij zullen proberen hen te Jeppe in te halen, misschien kunnen wij die reizigers wel van dienst

zijn. Hoeveel waren er?

— Drie, mijnheer. Een dame en twee heren.

Daaraan had Raffles genoeg.

Zij waren nu om zo te zeggen, aan hem overgeleverd, monsieur et madame Laroche, en hun enige metgezel.

Jeppe is maar een klein plaatsje, met ten hoogste een twaalfhonderd inwoners blanken en zwarten bijeen, en daar kan men zich al heel moeilijk verborgen

houden. En als Henderson vlug reed kon hij het waardige drietal misschien nog wel voor het plaatsje inhalen. Maar daarin had Raffles zich toch misrekend.

Er moest een flink paard voor het wagentje lopen, want toen de auto omstreeks een half uur later de lange, holle weg verliet, en men de kleine, verstrooid liggende huisjes van Jeppe kon zien, toen reed juist een huifkar, met een groot paard bespannen, het plaatsje binnen.

HOOFDSTUK III

IN « DE SILVERE LUIPAERT »

Raffles stond op, boog zich voorover en klopte Henderson op de schouder.

— Stop bij dat bosje kurkeiken, James. Het is nu te riskant om verder te rijden, want verderop is de weg weer open en vlak, en zij zouden ons kunnen zien. Ik wil zo weinig mogelijk opzien wekken, want al is Jeppe maar een gehucht, er zal toch wel een soort sheriff zijn met zijn kornuiten, en als het maar even is te vermijden, wil ik liever iedere aanraking met hen voorkomen. Laroche is een man, die bij verrassing moet worden genomen, en in de allereerste plaats zullen wij dus iets aan ons uiterlijk moeten veranderen.

De auto was inmiddels gestopt op een plek, even verlaten alsof men zich in het midden van de Sahara bevond, want alle landarbeiders waren op de akkers bezig, en men zag hen slechts als heel kleine puntjes in de verte tussen de katoenstruiken, temidden van de koffieplantages, en in de maïsvelden.

De auto bevatte voldoende kleren, onder een bank verstopt, om zich daarin te kunnen vermommen.

Die vermomming was overigens al heel eenvoudig. Een wijde linnen broek, een paar knielaarzen met dikke zolen, een blauwlinnen hemd, en een grote strooien hoed, en het boerengewaad was daarmede gereed.

In de schaduw van het bosje kurkeiken trokken de drie mannen die kleren aan, en veranderden zoveel aan hun gelaat, als nodig was, om niet aanstonds te worden herkend.

Toen zij weer te voorschijn traden in het schelle zonlicht, prijkte Henderson met een eerwaardige Methusalemwaard, die hem uitstekend stond. Raffles had zijn gelaat omgeven met het karakteristieke ringbaardje der Afrikaanse boeren, ongeveer zoals Paul Kruger er een droeg, en Brand kon volstaan met een zwarte pruik, want zowel de Zwarte Danseres als haar medeplichtige hadden hem maar heel vluchtig en dan nog in het donker gezien.

Die vermomming had intussen wel een kwartier in beslag genomen, en toen zij weer in de auto stapten, troffen zij, op enige meters afstand van de eerste huizen van het vlek, de terugkerende kafferknecht met zijn huifkar, die thans, nu heel wat bedaarder, de terugweg aanvaardde, om zijn bezweet paard een beetje op adem te laten komen.

Raffles vroeg op de man af:

— Waar heb je die twee heren en die dame gebracht, boy? Wij zijn vrienden van hen, en zij verwachten ons.

De kaffer liet al zijn blinkend witte dominostenen van tanden zien in een grijnslach, want Raffles had een geld-

stukje in het zonlicht laten blinken, en pas toen hij dat met aapachtige behendigheid had opgevangen in zijn grote hand, antwoordde hij:

— Ik heb de missus en de twee heren gebracht naar het grootste logement. Er zijn er maar twee in Jeppe. Missus erg moe en allebei de heren erg kwaad. Niet de schuld van arme kafferboy. Gereden als de helse duivel.

— Waar is dat grote logement hier?

— Twee honderd ossenstappen van hier, sir. Aan rechterhand, als u Jeppe binnenkomt. Groot schild met zilveren leeuw erop.

De kaffer hief even de zweep op, het paard trok weer aan en onder veel geknars en gepiep van wielen vertrok het voertuig weer en verdween in een wolk van stof.

Nu zij wisten waar de gezochten ergens een schuilplaats hadden gevonden, was het de eerste zorg van Raffles, zich voorlopig te ontdoen van de auto, die misschien de achterdocht van het drielal zou kunnen opwekken.

Dat was vrij gemakkelijk, want Jeppe hield er, zeker bij wijze van bezienswaardigheid, een garagehouder op na, die tevens smid en kruidenier was.

Het was bij deze inwoner, een man van een jaar of vijftenzestig, met lang, geelwit haar en een grappig bokkesikje, dat Raffles zijn auto in bewaring gaf.

Hij kreeg een regu, waarop het merk en het nummer van de auto stond, betaalde vooruit, en in dit opzicht volkomen gerustgesteld, begaven de drie mannen zich op weg, thans voorzien van een van die groflinnen zakken, die de Afrikaanse boer boven alle andere dingen verkiest, om er zijn hebben en houden in mee te dragen, dat hij op een reis kan nodig hebben. Zij hadden deze dingen gekocht in de winkel van de garagehouder, want men moet zich een Afrikaanse kruidenier voorstellen als een soort bazaarhouder, die niet alleen suiker verkoopt, maar ook revolvers, geweerpatronen, muskietengaas en likdoortinctuur, ploegijzers, lederen gordels, paardentuigen, ossenzwepen en meer van die zaken.

De hitte was thans op haar hoogste-

punt. De zon stond bijna in het zenith, en brandde loodrecht neer op de aarde, die letterlijk hijgde naar vocht, want het had, zo had Raffles reeds vernomen, in deze streek reeds in bijna een maand niet geregend. Raffles kende genoeg van het land om te weten, dat er een vervaarlijke plasregen zou neerkomen, zodra die droogte zou worden verjaagd door een opkomende donderbui. Zelfs de Indische regens zijn kinderspel vergeleken naast de Afrikaanse wolkbreuken.

Er vertoonde zich bijna niemand buitenshuis en Raffles en zijn makkers waren dan ook oprecht verheugd toen zij eindelijk het uithangbord in het oog kregen van «De Silvere Luipaert».

Het was een antiek schild en het had tenslotte een plaatsje gekregen aan de voorgevel van dit witgepleisterde, vrij grote huis met een verdieping en een met riet gedekt dak.

Ter hoogte van die verdieping liep er, om bijna het gehele huis, een houten balkon, dat door schuine steunbalken gedragen werd en dat boven de ingang een soort portiek vormde.

Naast de deur stond een dikke man, die uit een stenen pijpje rookte, met een geelbruin gezicht, en heldere, blauwe ogen.

Hij monsterde een ogenblik de drie aankomende reizigers, scheen toen naar het voertuig te zoeken dat hen had moeten brengen, en wendde zijn blikken weer af, toen Raffles op hem toetrad, en begon:

— Wij komen voor een paar dagen bij je logeren, herbergier. Heb je twee of drie goede kamers dicht bij elkaar? Je hoeft niet naar onze wagen te kijken, want die is bij de smid, Peter Lievegoed.

— Ik heb anders ook een goede schuur, bromde de waard, een beetje in zijn wiek geschoten.

— Daar twijfel ik niet aan, goede vriend, maar heb je ook een schuur, groot genoeg voor benzinerossen?

— Bedoel je daar soms van die vervloekte stinkwagens mee? Neen, daar doe ik nog niet aan. Ze noemen mij hier ouderwets. Best mogelijk, maar

voor ik hier een garage aan mijn huis ga bouwen, of hoe ze zo'n ding noemen, kunnen ze lang wachten. Geef mij maar een paard, en als je geen paard voor me hebt, geef me dan een trekos.

Na aldus zijn hart te hebben gelucht, maakte de dikke waard een weinig plaats, zodat de drie reizigers konden binnengaan.

Jeppe moest wel een bijster oud plaatsje zijn.

Het huis was in elk geval al heel oud en, behalve de betonnen kelder, van hout opgetrokken.

De waard ging hen voor door de half-duistere gang, die dwars door het hele logement bleek te lopen, en aan de zijde van het achtererf afgesloten was door twee deuren, een van stevig hout, en een van muskietengaas, en beklom toen de trap, terwijl hij bromde:

— Veel bediening houd ik hier niet, dat begrijpen jullie wel. Mijn dochter helpt me, en als ze gezond is, mijn vrouw ook, maar op het ogenblik heeft ze het pootje, en als je haar aanraakt, gilt ze als een mager varken.

— Wat zegt de dokter? vroeg Raffles om de man vriendelijker te stemmen.

De waard bleef halverwege de trap stilstaan, nam zijn pijp uit zijn mond, en herhaalde op een toon van ongeloof:

— De dokter? Zeg je de dokter? Waar denk je dat je hier bent? Aan dokters doen we hier niet. Ik heb er eens een gehad, achttien jaar geleden voor een ziek paard en die vent was er helemaal naast. Mij snappen ze niet met die nieuwerwetsheden. Ik wrijf mijn vrouw iedere avond in met spiritus en een beetje kippenmest, en al piept ze, helpen doet het, dat kan ik je bezweren.

Na aldus aan zijn overkropt gemoed lucht te hebben gegeven ten aanzien van de geneesheren, ging de waard weer verder, zette de voet op het ruime portaal, dat door een raam in de gevel verlicht werd, liep een paar deuren voorbij, en stond verderop stil, terwijl hij zacht bromde:

— Ik zou je de kamers aan de straat gegeven hebben, als je een half uur

eerder was gekomen. Toen heb ik ze verhuurd aan toeristen. Een dame en twee heren. Piekfijne lui, zo te zeggen. Ja, daar kunnen jullie niet aan ruiken met je armoedje. Bagage heb je zeker niet? Zit het in die zakken? Nou, weet je wat, dan betaal je maar vooruit.

— Dat had ik juist willen voorstellen, zei Raffles doodbedaard, terwijl Henderson blijkbaar moeite had, zijn verontwaardiging in te tomen.

De waard had reeds een kamerdeur opengestoten, en de drie mannen traden in een eenvoudig vertrek, maar dat er keurig uitzag, met twee lage, houten bedden er in, en waarvan het enige, vrij hoog aangebrachte raam uitzicht gaf op het achtererf, en daar voorbij op de bergen, die in een wazige, violette nevel ten halve waren verborgen, als gevolg van de ontzaglijke hitte.

Om ieder bed was een klamboe van muskietengaas, er stond een witgeschuurde tafel, met een paar stoelen, er was een muurkast, en er was een wastafel.

— En hier is nog een kleiner kamertje, er is een tussendeur, zoals jullie ziet. Is dit voldoende? Beter heb ik op het ogenblik niet.

Half lachend antwoordde Raffles:

— Het is uitstekend. We zullen het hier best hebben. Noem me de prijs maar.

Daaromtrent werd men het spoedig eens, men zou de maaltijden in het logement gebruiken en Raffles betaalde vier dagen vooruit. Hij gaf voor, in de omstreken eens te willen uitkijken naar land, en, als de gelegenheid zich aanbood, ook wat vee te willen kopen, en bijna had hij daar spijt van, want de dikke waard wilde hem onmiddellijk een paar beste fokstieren aansmeren.

En nu was eindelijk de tijd aangebroken om eens aan een maaltijd te denken, want sedert geruime tijd hadden de drie mannen niets gegeten. Ook hadden zij niet voldoende geslapen, en daarom besloten zij, aanstonds na het eten een paar uren rust te gaan nemen. Vrees dat Laroche en de beide

anderen hen in die tijd zouden ontsnappen behoefde hij volstrekt niet te koesteren, want Madame Laroche zou zeker nog heel wat vermoeder zijn dan zij. Het was ondraaglijk heet, hun auto was verbrand, en wilden zij verder reizen, dan moesten zij toch eerst voor een behoorlijk vervoermiddel zorgen, en dat was in een plaatsje als Jeppe zeker lang niet gemakkelijk te krijgen.

Uit voorzichtigheid besloten Raffles en Brand niet gezamenlijk de maaltijden te gebruiken en zich ook niet al te veel in elkanders gezelschap te vertonen, uit vrees dat Laroche toch nog argwaan zou mogen krijgen en zo gingen dan eerst Brand en Henderson de inwendige mens versterken in de vrij grote, koele gelagkamer, en daar troffen zij Laroche en zijn metgezel aan, die gelukkig niet de minste aandacht aan hen wijdden en hen slechts vluchtig hadden opgenomen. Hun vermoming was dus voortreffelijk geslaagd.

Een vluchtige blik had hem overtuigd, dat Laroche zijn valies met zich had meegenomen, en op een stoel naast zich had geplaatst. Het bevatte natuurlijk alles wat hij gestolen had, of liever wat hij had laten stelen door zijn zes medeplichtigen, waarvan een er nu in zijn gezelschap was.

Brand en Henderson zorgden er op hun beurt voor, geen achterdocht te wekken door zich al te veel met het tweetal te bemoeien.

Zij haastten zich zoveel mogelijk met hun maaltijd, die bestond uit een maïspap, gestoofd ossenvlees, brood, moes van bananen en heerlijke melk die naar room smaakte, en begaven zich toen naar buiten om plaats te maken voor Raffles.

Toen zij een half uur later nog eens langs het logement passeerden, zagen zij Raffles juist opstaan, en toen naar buiten komen, na hun een snelle wenk te hebben gegeven.

— Heb je hen gezien? vroeg Raffles, zodra hij zich bij Brand en Henderson had gevoegd.

— Ja, zij zaten bij het raam, maar ik ben er zeker van dat zij niet de minste aandacht aan ons hebben ge-

wijd.

— Des te beter. Ook op mij hebben zij niet bijzonder gelet. Charles, moet je horen, ik heb je iets belangrijks mede te delen. Terwijl jullie aten heb ik mijn tijd daarboven goed besteed. Heb je wel gelet op de muurkast?

— Niet bijzonder. Ik heb alleen opgemerkt dat het nogal een diepe kast was.

— Bijna een meter, amice. Uit de achterwand was een kwast uit het hout gevallen en toen ik een en ander eens onderzocht, bevond ik, dat die achterwand eenvoudig een tussenschot is om deze kast te scheiden van die van de aangrenzende kamer. Twee planken heb ik zodanig los kunnen maken, dat zij heel gemakkelijk zijn weg te nemen, de kamer naast de onze schijnt onbewoond te zijn. De gangdeur was op slot. En die kamer grenst weer aan het logeervertrek van onze dierbare vriend Laroche.

— Is er een tussendeur?

— Neen. Maar de wanden zijn met papier beplakt, behangselpapier en ik heb net zolang gezocht, totdat ik een plekje vond, waar ik duidelijk kon horen.

— Kon horen? Wat kon horen? Terwijl jij boven was, zat Laroche toch beneden te eten?

— Hij wel, maar Desirée, zijn minnares niet. Die was in het vertrek, en sliep. En ik heb zelfs haar regelmatige ademhaling kunnen horen, in een hoek van de kamer staande, waar misschien een reet in het hout is, die alleen met papier is overplakt. Het is maar een enkele plek, en ik moest er voor op een stoel gaan staan.

— En het doel van dat alles?

— Wel, het kan ons toch van nut zijn, als wij weten wat hun plannen zijn?

— Wat hebben wij met hun plannen te maken, waar niets zo gemakkelijk zal zijn als hun hier in Jeppe hun buit weer af te nemen? vroeg Brand verwonderd.

— Wel, als dat mogelijk is, zal ik zeker niet aarzelen. Je zult me echter wel toegeven, dat het overdag niet zo

gemakkelijk zal zijn. Hij schijnt zijn valies geen moment uit het oog te verliezen. Het is waar dat wij een auto hebben, maar met enige moeite kan hij er misschien ook een krijgen en als wij hem uitplunderen, dan zal hij, natuurlijk alles op het spel zetten, en de politie misschien in de arm nemen.

— Is er hier dan politie?

— Er is een sheriff met drie helpers, zo heeft onze waard mij verteld. Intussen, als het maar enigszins mogelijk blijkt, hier vandaag nog onze slag te slaan, wel, des te beter, en dan zal ik niet aarzelen. Wij zullen dan...

Raffles hield plotseling op.

Op dat ogenblik waren zij met hun drieën tamelijk ver het dorp in gelopen, altijd langs de hoofdweg, die het

plaatsje van begin tot einde doorsneed en die slechts hier en daar wat men zou kunnen noemen de kiem van een zijstraat vertoonde, en zij waren wel een kwart uur gaans van hun logement verwijderd.

Brand volgde de blik van Raffles toen deze waarschuwend fluisterde:

— Kijk niet al te lang en met te veel aandacht.

— Bedoel je de drie kerels, die daar zoëven langs dat zijpad achter die hoeve verdwenen?

— Precies. Heb je hen niet herkend?

— Daarvoor duurde het te kort. Wie zijn het dan?

— Wel, niemand anders dan nog drie van de handlangers van Laroche.

HOOFDSTUK IV

DE GOUDEN SCHORPIOEN X

Brand bleef een ogenblik zwijgend naar de hoeve kijken, waarachter het drietal verdwenen was en zei toen hoofdschuddend:

— Zou dat geen vergissing van je zijn, Edward? Hoe zouden die lui hier komen?

— Met een auto of een wagen, denk ik. Hoe komen wij hier? Wel, bij goed nadenken hadden wij immers niets anders kunnen verwachten. Het heeft er alle schijn van, of mijnheer Laroche er in zijn eentje met de buit vandoor wil gaan, en dat zullen die kerels natuurlijk in geen geval toelaten, na alle moeite die zij zich hebben getroost.

— Maar waarom gaan zij dan niet regelrecht op het logement af?

— Het is best mogelijk, dat zij nog niets van zekerheid weten. En weten zij het, dan zullen zij veel liever wachten tot het donker is geworden. Zaakjes als zij hebben te vereffenen verdragen slecht het daglicht. Maar ik ben blij dat ik gewaarschuwd ben. Kom jongens, wij zullen langs een omweg onze brave smid maar weer eens opzoeken

en de auto eens grondig nazien, wie weet hoe spoedig wij de wagen nodig hebben. En dan nemen wij een paar uren rust, in navolging van mijnheer Laroche en echtgenote.

Men kon van verschillende punten van het kleine plaatsje, waar geen enkel stenen huis stond, en waar zelfs het kerkje van groen geschilderde planken was opgetrokken, de schuur van Peter Lievegoed bereiken.

Dat was gemakkelijk wanneer men liever niet gezien wilde worden, en Raffles maakte er dan ook een dankbaar gebruik van.

Men behoefde daartoe slechts om een paar huizen heen te lopen, die hier meestal tevens hoeven waren, of waarvan de eigenaar een kleine veestapel hield.

De auto werd in goede staat bevonden, en er ging geen vol kwartier verloren met het bijvullen van de tank en het nastellen van de remmen, wel nodig in dit heuvelachtig land, en daarop aanvaardden de drie mannen de terugtocht, bereikten hun hotel, betraden het

ongezien, en begaven zich regelrecht naar hun kamers, waar zij, nadat zij zich van hun zware laarzen hadden ontdaan, hun buizen uitgetrokken en zich op hun eenvoudige bedden hadden geworpen, weldra vast sliepen. Eigenlijk sliepen zij zelfs langer dan zij van plan waren, want de zon was reeds dicht de kim genaderd voor Raffles wakker werd, en tot de ontdekking kwam, dat zij zes uren hadden geslapen. Geen wonder waarlijk na de inspanning van de vorige dag en een nacht zonder enige slaap doorgebracht.

Het was Raffles een troost, dat er in die tijd weinig van belang gebeurd kon zijn in het vriendelijke kamp, want ook daar zou de natuur haar rechten wel hebben doen gelden, vooral wat de vrouw betreft, en men zou het onmogelijk zonder een behoorlijke rust hebben kunnen stellen. Een ogenblik later bleek Raffles reeds, dat hij dit goed had ingezien. Hij had zich van zijn bed laten glijden, stond stilletjes op, liep naar de kastdeur, opende deze geruisloos, trad er binnen en nam, half op de tast, de twee door hem losgemaakte planken uit de sponningen.

Hij kon nu al heel gemakkelijk door de opening stappen, kwam aldus in de kast van de andere kamer, opende hiervan heel voorzichtig de deur, en stond nu in het naastgelegen vertrek, dat maar heel schaars verlicht werd door een smal, hoog in de wand aangebracht raam, dat op het zijerf uitzag, hetgeen wel de reden zal geweest zijn, dat die kamer het laatste van alles verhuurd werd, als er letterlijk niets anders meer te krijgen was.

Op het ogenblik dat hij door de opening in het schot tussen de beide kasten zou stappen, had Raffles een gerucht gehoord als van schreden. Hij was doodstil blijven staan, niet goed begrijpend waar dat geluid vandaan kon komen, tot hij besepte, dat er iemand een trap moest opgaan, naar de vliering dus. Die trap bevond zich dan heel waarschijnlijk aan het einde van een doodlopend gangetje, dat ongeveer de breedte moest hebben van de beide kasten tezamen, want daar deze in de ka-

mers vooruitsprongen, moest de ruimte toch ergens op gewonnen worden.

Raffles had reeds dadelijk gedacht aan het bestaan van een gang. Hij was echter niet iemand die met een vermoeden genoegen nam, en keerde dus eerst weer op zijn weg terug, verliet het vertrek, deed een paar stappen op het reeds in schemering gehulde portaal, opende geluidloos de eerstvolgende deur en zag zijn vermoeden bevestigd.

Die deur sloot inderdaad een vrij brede, maar korte gang af, en aan het einde daarvan liep een houten wenteltrap naar wat zeker een vliering moest zijn.

Zo stil mogelijk ging hij zijn logeervertrek weer binnen, stapte opnieuw in de kast, bereikte de tussenkamer, overtuigde zich dat de gangdeur daarvan van buiten gesloten was, droeg een stoel naar de hoek van het vertrek, ging er op staan, en glimlachte.

Want in de kamer, die Laroche had betrokken, klonk een sonoor gesnurk van iemand, die zeker heel vermoeid was.

Madame Desirée bevond zich daar ook, maar waar de handlanger ergens was, dat had Raffles nog niet kunnen uitvinden. Hij logeerde in het logement, dat was zeker.

Raffles luisterde met de grootste aandacht.

Madame Desirée was al wakker, want Raffles hoorde haar vlug heen en weer lopen, en dingen verzetten op de wastafel.

Toen werd zijn aandacht even afgeleid doordat de planken van de vliering vlak boven zijn hoofd zacht kraakten.

Die bediende of wie het anders was, scheen lang werk te hebben...

Even later hoorde hij de deur opengaan in de kamer van Laroche, en een stem die hij kende, zei na enige ogenblikken:

— Slaapt hij nu nog? Maak hem wakker, Fanny.

— Laat hem nu maar slapen, zei de vrouw, wat ongeduldig.

— Maak hem wakker zeg ik je, anders doe ik het zelf. Ik moet met hem

spreken en denk er aan, het gaat jou ook aan.

— Maar waarom, Marble? Heeft het zo'n haast?

— Ja zeker heeft het haast. Als je het weten wil, Fanny, ik vertrouw jullie voor geen cent. En ik spreek hier ook in zekere zin voor de kameraden, die in Johannesburg zijn achtergebleven. Wat zullen zij van Jim Marble denken? Natuurlijk, dat ik met de buit aan de haal wil gaan, in gezelschap van Laroche. En dat verkies ik niet. Ik verlang dat zo aanstonds de opbrengst gedeeld zal worden, eerlijk, en dan kunnen we ieder ons weegs gaan. Ik zal terugkeren naar Johannesburg en zal zorgen voor de verdeling. Vandaag heb ik wel viermaal heel beleefd aan mijnheer Laroche verzocht of wij nu niet eens eindelijk het zaakje zouden klaren, maar hij stelde het voortdurend uit. Ik zie hem met je fluisteren en dat bevalt me niet. Ik weet eigenlijk niet wat me weerhoudt hem mijn revolver onder zijn neus te duwen en hem op die manier te dwingen.

— Maar Jim, wat ben je toch onredelijk, zei de vrouw en Raffles hoorde zelfs door de wand heen de valse klank in haar stem, die zij zo vriendelijk mogelijk poogde te doen klinken. Er is toch geen sprake van bedrog. Henri is wel degelijk voornemens de buit te delen, maar het is beter, dat wij wachten tot het helemaal donker is. Kijk, hij wordt al wakker.

— Het werd tijd, bromde Jim Marble, wiens naam Raffles nu eindelijk te weten was gekomen. Slaapkop, komt er eindelijk leven in je? Ik sprak zoëven met je vrouw, en zij zal je wel zeggen wat er gaande is. Ik geef je een kwartier om alles in orde te maken en in die tijd ga ik met de waard spreken over een paard of een voertuig. Ik heb niet veel lust om vijftig kilometers tot het naaste spoorwegstation te lopen. Maar probeer mij niet voor de gek te houden, want dat zou je opbreken. Ik houd het logement in de gaten, denk er om.

Een deur sloeg hard toe, een tijdje bleef het stil, toen braakte Laroche een gemene vloek uit, sloeg met de vuist

op tafel, en begon vervolgens driftig met Fanny, beter bekend als Desirée, in de Franse taal te fluisteren, zo zacht, dat Raffles niets meer kon verstaan, behoedzaam van zijn stoel stapte, door de lege kamer liep, en door de beide kasten zijn eigen vertrek weer bereikte, waar Brand juist wakker was geworden en zich de ogen uitwreef.

— Grote goden, ik geloof dat ik te lang heb geslapen, zei de jongeman verontschuldigd. Hoe laat is het?

— Het is bijna half acht. Sta maar vlug op, want ik geloof, dat er werk aan de winkel is, amice. Wij zullen nu de handen uit de mouwen moeten steken of alles loopt in het honderd. De auto gereed, wij hebben hier vooruit betaald en als wij nu snel handelen, kunnen wij ons uit de voeten hebben gemaakt, voor Laroche van de schrik is gekomen.

— Is hij op dit ogenblik alleen?

— Helemaal alleen, met zijn betere helft, waarvan het nog te bezien valt, of zij inderdaad wel beter is. Ik voor mij betwijfel het. Het schijnt me een gevaarlijk creatuur toe. Zij hebben iets in de zin; wat het is, weet ik niet, maar het is stellig niet veel goeds. Neem je revolver, maak Henderson wakker, laat hij zich dadelijk aankleden en vast vooruitgaan naar de garage, zodat de auto klaar staat als we er direct van door moeten.

— Maar wij kunnen vanavond onmogelijk nog een trein halen naar het zuiden.

— Dan nemen wij er een naar het noorden of wij doen het zonder trein, zei Raffles kortaf. Ik zal wel zorgen dat die Laroche gedurende de eerste uren geen teken van leven kan geven.

Maar plotseling nam het gelaat van Raffles een bezorgde uitdrukking aan en hij vervolgde:

— Dat is waar, dat ontging mij. Luister, Charles. Jim Marble, dat schijnt de naam te zijn van de kwibus, die het echtpaar van Johannesburg uit heeft vergezeld, komt over een paar minuten weer terug, want hij wil afrekenen en de buit verdelen. Vindt hij nu zijn handlanger en diens vrouw bewusteloos

en de koffer gestolen, dan zal hij aanstonds alarm maken, zonder zich te bekommeren om de gevolgen.

— Dan zou ik ook de hele zaak maar in de steek laten, Edward, zei Brand schouderophalend. Laten wij dan maar onze geweren nakijken, munitie kopen en de prairie intrekken om er te gaan jagen.

— Neen, Charles. Ik heb mij al die moeite niet gegeven, om een ander met de buit te laten ontkomen. Dan moet het er maar op gewaagd worden. Wek Henderson, die het hele huis doet dreunen door zijn gesnurk.

Brand ging haastig het kleine zijvertrek binnen en hij moest de reus herhaaldelijk heen en weer schudden, alvorens deze weer tot het besef van de werkelijkheid kwam, met zijn ijzeren knuisten zijn ogen uitwreef en even verbaasd rondstaarde als iemand die niet dadelijk weet waar hij zich bevindt. Maar daarna was hij ook dadelijk klaar wakker, schoot zijn buis aan en stak zijn lange benen in zijn kaplaarzen, terwijl Brand hem op zachte toon de nodige instructies gaf.

Henderson nam alles bijeen, wat niet mocht worden achtergelaten en in de eerste plaats zijn wapens en trad het naastliggende vertrek binnen, waar Raffles ongeduldig wachtte.

— Luister nu, James, begon deze op zachte toon. Volg ons op de voet en wacht totdat je je hebt overtuigd, dat wij bij Laroche zijn binnengegaan, ik zal kloppen alsof ik de waard was en diens stem nabootsen. Pas wanneer je gezien hebt, dat wij in de kamer zijn, maak je dat je wegkomt, haal de auto en parkeer de wagen op het achterwegje naast het hek van het achtererf.

Intussen had dit alles natuurlijk enige tijd in beslag genomen en Raffles had dan ook ternauwernood de deur voorzichtig geopend, en een onderzoekende blik door de kier geworpen op het portaal, of hij sloot ze onmiddellijk weer en bromde tussen de tanden:

— Te laat. Marble schijnt eerder te zijn teruggekeerd dan hij van plan was of wij hebben erbarmelijk getreuzeld.

— Kunnen wij het niet opknappen, terwijl Marble daar binnen is? vroeg Brand.

— Dat is veel te gewaagd. Wij met ons beiden tegen één man zou nog gaan, maar met zijn beiden zullen zij zich verzetten en wat al te gauw van hun revolver gebruik maken. Bedenk, dat we hier in een kleine, Afrikaanse negorij zijn en dat er voor die kerels heel wat op het spel staat.

— Maar als zij nu de buit gaan verdelen, zal er voor ons bitter weinig overblijven.

Raffles stond een ogenblik in beraad, wierp zijn hoed ongeduldig op zijn bed, en zei toen kortaf:

— Neen, dat moet ik voorkomen. Maar voor het ogenblik valt er niets te doen. Het is gekkenwerk, ons daar misschien op een revolverkogel te laten onthalen. Ga mee, wij zullen eens proberen af te luisteren wat er daarbinnen omgaat.

Het was intussen al geheel donker geworden en Raffles moest zijn zaklantaarn gebruiken toen hij en Brand door de beide kasten liepen, en aldus de tussengelegen kamer bereikten.

Raffles schoof nog een stoel bij, wenkte Brand om daar op te gaan staan en toen luisterden beiden met grote aandacht.

Het eerste geluid wat hun oor trof was het rinkelen van glazen en daarop de joviale stem van Laroche, die zei:

— Nu, Marble, op je gezondheid. Ik wist immers wel, dat we het eens zouden worden. Ad fundum, kameraad.

— Als je maar niet begint te schelden, bromde Marble wantrouwig. Wat zei je daar nu eigenlijk?

— Je glas tot de bodem leegdrinken, ha ha, antwoordde Laroche opgewekt. Het is Latijn, weet je. Fanny, schenk hem nog eens in.

— Neen, dank je, dat spul is drommels zwaar, klonk de brommende stem van Marble. Laten wij maar liever dadelijk afrekenen. Ik ben blij dat je eieren voor je geld gekozen hebt. Dit zijn dus de diamanten, dit zijn de bankbiljetten, en dit is het goudgeld. Nu zullen wij het in zeven partijen ver-

delen, alles afzonderlijk, en ik neem zeszevende onder mijn berusting, om het aan de kameraden te geven.

— Hij schijnt nog volstrekt niet te weten, hoe dicht die kameraden in de buurt zijn, fluisterde Brand aan het oor van Raffles. Wat was dat?

Hij keek naar boven, naar de zoldering, en Raffles antwoordde hem heel zacht:

— De vloer van de vliering kraakt, dat heb ik vanmiddag ook al menen te horen. Misschien is het de droogte van het hout, of er slaapt daarboven iemand, die zich omdraait. En wees nu stil.

Duidelijk klonk door het dunne papier het tinkelen van het goudgeld, dat blijkbaar door een geoefende hand werd afgeteld.

Nu en dan zei de vrouw een enkel woord, en dan werd het weer stil, behalve het ritselen van het papier en het verleidelijk geluid van het goudgeld.

— Er is meer dan ik dacht, klonk enige tijd later de stem van Marble. Kunnen jullie het licht niet wat hoger opdraaien; wat mankeer ik toch aan mijn ogen? Het is net of ik door een nevel tast.

Het tinkelend geluid hield een ogenblik op, en eensklaps, voor de beide luisteraars er enig vermoeden van hadden, klonk de val van een zwaar lichaam, alsof er iemand van een stoel op de grond gleed.

En nog terwijl de beide mannen elkaar in de steeds toenemende duisternis verwonderd aankeken, slaakte de vrouw een rauwe kreet, die zij blijkbaar met alle macht poogde te onderdrukken, door haar hand voor haar mond te houden.

Onmiddellijk daarna de rauwe stem van Laroche, die op schorre toon gebood:

— Wil je je bek wel houden, vrouw. Moet je het hele logement bij elkaar schreeuwen? Wat is er? Alles is toch prachtig gegaan?

— Daar. Daar. De gouden scorpioen. Brand voelde zijn benen onder zich sidderen, zulk een dodelijke angst had er gelegen in de stem van de vrouw,

toen zij die zonderlinge woorden sprak. Hij begreep niet wat er daarnaast geschiedde en dit wond hem nog meer op.

Maar het moest iets ernstigs zijn, want de stem van Laroche klonk nu hees van angst:

— Vervloekt. Het teken. Zijn zij ons op het spoor? Heeft hij het hier gebracht? Maak voort, en sta daar niet als een gekkin te kijken. Vlug alles weer in het valies en dan weg.

Raffles greep Brand bij de arm en fluisterde hem in het oor:

— Als de weerlicht naar de andere kamer, voor zij het hazenpad kunnen kiezen.

— Dat zullen zij onmogelijk kunnen, Edward. Het blijkt immers duidelijk dat de handlangers al in het logement zijn en hen bespieden. Zij zullen ons neerschieten als honden, wanneer wij ons met de zaak bemoeien.

— Dat waag ik er op. Vooruit. Gauw. Wij moeten een grote omweg maken.

Zo snel zij konden, stapten zij van de stoelen, betraden de kast, wrongen zich door de nauwe opening, liepen voorbij de verblufte Henderson en openden de deur van het logeervertrek.

Het portaal was slechts schemerachtig verlicht door een petroleumlampje. Niets deed zich horen of zien.

De beide mannen hadden hun revolvers getrokken en snelden naar de deur van Laroche's kamer.

Raffles smoorde een verwensing, toen hij de kruk had gegrepen; de deur was van binnen stevig gegrendeld.

Een ogenblik dacht hij erover, Henderson te hulp te roepen, teneinde het paneel in te drukken, maar hij werd weerhouden door de gedachte aan het zware hout, maar vooral aan de zekerheid, dat hij dan eveneens vogelvrij zou zijn in dit gedeelte van Afrika.

Hij luisterde een ogenblik aandachtig, maar alles daarbinnen was stil.

Toen zag hij een lichtkier, terzijde van de deur, waar de planken een weinig vaneen weken en hij bracht er het oog voor.

Hij kon slechts een klein gedeelte van de logeerkamer overzien.

Hij zag een groenachtig, vertrokken

gelaat, waarin een mond, met schuim bedekt, wijd gaapte, als iemand die naar adem snakt, het hoofd van een man, die op de grond lag uitgestrekt.

En hij zag, ongeveer een meter boven de tafel, iets dat schitterde en dat langzaam heen en weer zwaaide aan het einde van een dun koordje, dat

blijkbaar was neergelaten door een opening in de zoldering.

Het was de verkleinde nabootsing van een schorpioen, en het verguldsel schitterde als goud in het licht van de petroleumlamp...

Het raam juist tegenover de deur stond open en de nachtwind deed het dunne gordijn zacht bewegen.

HOOFDSTUK V

DE BENDE VAN DE GOUDEN SCHORPIOEN

— Kijk eens, zei Raffles zacht, plaats makend voor Brand, die op zijn beurt zijn oog voor de kier bracht, en met verbazing keek naar het heen en weer zwaaiende ding.

Maar eensklaps greep Raffles hem bij de arm en trok hem met zich mee, het portaal weer over, en zijn eigen kamer in, waarvan hij de deur onmiddellijk grendelde.

Zijn scherp oor had op de vlieringstrap, waarvan de treden even kraakten, voetstappen gehoord, terwijl ook van beneden schreden naderden.

Nauwelijks was de deur gegrendeld of door het raam, dat wegens de warmte was opengebleven, hoorden de drie mannen het starten van een motor, dadelijk daarop gevolgd door de knal van een revolverschot, een kreet van woede en het snel wegrijden van een auto over het knarsende grint van de weg.

— Daar gaat hij, zei Raffles zacht. Er blijft ons niets anders over dan hem direct achterna te gaan, jongens. Maar eerst moet ik weten, wat hiernaast is geschied. Kom mee, Charles.

Een ogenblik daarna stonden de beide mannen weer op hun luisterpost en dadelijk daarna hoorden zij heftig gemammel aan de deur, toen een geluid alsof er een ladder tegen een raamkozijn werd geplaatst en de ruwe stem van de waard, die vloekend uitriep:

— Dat is me wat moois. Wat heb ik hier voor ontuig in mijn huis gehaald? Daar ligt er een op de grond; hij ziet

er uit of hij een week in het water heeft gelegen. En de twee anderen hebben hem gesmeerd, zonder mij te betalen.

— Waar is hun bagage? vroeg een andere stem en er klonk een geluid als of iemand met zware laarzen aan door het raam heen in de kamer stapte. Wel alle duivels, dan zijn wij toch nog te laat geweest. Maar zo komt hij er niet van af en als hij denkt, dat hij ons kwijt is...

— Maar wie is hij dan en wie zijn jullie, die hier bij mij de boel op stellen komen zetten? schreeuwde de herbergier woedend. Wie is de man, die daar ligt?

— Dat gaat je geen steek aan, waard, en wij zouden je raden, je gemak te houden, zei weer een andere stem op ruwe, dreigende toon. Als je dan volstrekt iets weten wilt: die kerel met zijn Frans accent is een gemene dief en hij is aan de haal met zijn koffer vol waardevolle dingen, die van ons zijn, heb je me goed verstaan, van ons. En die man die daar ligt, die kennen wij ook goed. Hij is mortibus, dat zie je. Hij heeft zeker een drankje ingekregen, dat te sterk voor hem was. Maar laten wij hier onze tijd niet verpraten, jongens, dadelijk hem achterna.

Stappen van zware laarzen klonken weer over de houten vloer, de ladder kraakte en men hoorde verder niets meer dan het gemopper en gesakker van de waard, die blijkbaar vruchte-

loos poogde, de ongelukkige Jim Marble weer tot bewustzijn te brengen.

Een ogenblik slechts aarzelde Raffles en toen gaf hij gehoor aan de inspraak van zijn geweten.

Misschien kon hij die man nog redden.

Hij stapte dus zwijgend van de stoel, Brand met zich meetrekkend, liep naar het portaal, bonsde op de deur van Laroche's kamer, en riep:

— Wat is hier binnen toch gaande, waard? Wat schreeuwen jullie toch van een gewonde? Waarom is die deur gesloten? Maak open. Ik ben een beetje zo'n dokter, en kan je misschien helpen.

Onmiddellijk klonk het geluid van grendels die worden teruggeschoven, en Raffles stapte binnen, door Brand op de voet gevolgd. Hij knielde onmiddellijk neer naast het onbeweeglijke lichaam op de grond.

Maar reeds begon de doodskleur zich uit te spreiden over het vertrokken gelaat en Raffles begreep dat hier geen menselijke hulp meer kon baten.

Het was niet te zeggen, of het misschien slechts de bedoeling van Laroche en zijn vrouw was geweest, die lastige getuige te verdoven, maar in ieder geval hadden zij hun doel dan overschreden, de dosis veel te groot gemaakt, die de uitwerking had gehad van een snelwerkend vergift.

Op de tafel stond nog een half geleedigde fles en een leeg glas, op de bodem waarvan een weinig poeder was achtergebleven.

Raffles behoefde er niet eens van te proeven; hij begreep heel goed dat het dit poeder was geweest, hetwelk Marble de dood had gebracht.

Hij nam het glas op, gaf het aan de waard, en zei nadrukkelijk, en ernstig:

— Bewaar dit zorgvuldig, waard, en ook de wijn. Want deze zaak zal onderzocht moeten worden. Die ongelukkige man daar op de grond is vergiftigd door de man die met zijn vrouw deze kamer gehuurd had. Hoe kwamen zij aan de auto, waarin ze zijn weg gereden?

— Weet ik het? schreeuwde de waard

wanhopig. Nog nooit is me zo iets gebeurd. Die auto zullen zij van middag wel ergens gekocht of gehuurd hebben. Ik haal er dadelijk de sheriff bij.

— Dat kun je doen, maar ik vrees dat het je weinig zal baten, zei Raffles hoofdschuddend. Wat ons betreft, wij gaan ze onmiddellijk na met onze eigen wagen. Ik geloof dat hij in noordelijke richting is weggereden. Zijn we je nog iets schuldig?

— U niet. U bent een fatsoenlijk man. Maar zij hadden mij nog geen cent betaald, en nu zit ik met een lijk opgescheept.

Raffles liet de waard aan zijn jammerklachten over, want het was hem onmogelijk hier langer werkloos te blijven, met de gedachte, dat Laroche en de Zwarte Danseres zich straffeloos met de buit uit de voeten zouden kunnen maken.

Zeker, de leden van de Gouden Schorpioen zouden hen wel nagaan, maar wat konden zij doen, als zij niet over een auto beschikten?

In een oogwenk was de bagage bijeengebracht, en Raffles en zijn beide metgezellen verlieten het logement, terwijl de duisternis al bijna volkomen was.

Buiten hoorden zij nog de ontevreden stem van de waard, die bezig was, met de hulp van zijn dochter en een paar kafferboys het lichaam van de dode man naar een ander vertrek over te brengen.

Raffles wist dat de sheriff aan het andere einde van het plaatsje woonde, op minstens een kwartier uur gaans, en hij had dus zeker een half uur tijd om aan een in elk geval onaangenaam onderhoud met deze functionaris te ontvangen.

Want er was nu geen tijd te verliezen, een achtervolging moest onmiddellijk worden ondernomen, wilde men het spoor van de moordenaar niet voor goed bijster worden.

De drie mannen liepen dan ook wat zij konden, maar ongeveer tien minuten gaans van het hotel moesten zij snel ter zijde springen, om ruim baan te maken voor een grote auto, die voor-

bij suisde met gedoofde lichten.

Raffles keek de auto een ogenblik na en, alsof hij plotseling werd aangegrepen door een angstig voorgevoel, riep hij uit:

— Naar de garage, jongens. Snell!

Het was alsof ook Brand en Henderson voorvoelden wat hen boven het hoofd hing, want zij snelden voort, zo vlug hun benen hen wilden dragen.

Een paar minuten later bereikten zij de schuur van de brave Lievegoed en zij zagen hem al in de verte voor zijn huis staan of liever jammerend heen en weer lopen, nu en dan de gebalde vuisten boven zijn dik hoofd steken.

Niet zodra had hij Raffles gezien of hij riep op weeklagende toon:

— Het is mijn schuld niet, mijnheer waarachtig niet. Ik heb gedaan wat ik kon, maar kan een oud man als ik, zich verzetten tegen zes sterke kerels? Zij moeten geweten hebben dat ik hier een grote auto bewaarde en zij dreigden mij met hun revolvers. Ik zal u schadeloosstelling betalen, voor zover me dat mogelijk is.

Raffles hief de hand op en zei kortaf:

— Je hebt niet het onmogelijke kunnen doen, vriend. Zwijg maar, ik begriep wel dat je je onmogelijk hebt kunnen verzetten tegen zes goedgewapende bandieten. Heb je paarden?

— Ik niet, maar mijn buurman heeft beste.

— Ga even mee naar die buurman.

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer, haastte de smid zich Raffles te antwoorden. En wat ik voor het overige doen kan om uw auto weer terug te krijgen, dat zal ik niet nalaten, al moet ik eerlijk bekennen, het is hier een vreemd land, u begrijpt wel dat de politie...

— Ik begrijp er alles van, vriend, viel Raffles hem kort in de rede. Wij zullen hier wel op ons zelve zijn aangewezen.

Onder het spreken was het groepje voortgelopen en een paar minuten later klopte Lievegoed zelf op het luik van een gesloten woning. Nadat het even stil was gebleven, werd de zware buitendeur geopend en een niet al te vrien-

delijke stem riep in het donker naar buiten:

— Wie is daar? Wat moeten jullie? Vreemdelingen? Kom je om paarden? Die heb ik niet.

De spreker wilde de deur alweer dichtwerpen, toen Lievegoed zijn stem verhef en uitriep:

— Buurman, zo mag je me niet behandelen. Ik sta voor deze vreemdelingen in. Als je denkt dat je me een kleine dienst verschuldigd bent, omdat ik jou ook wel eens geholpen heb, dan help je deze heren dadelijk aan drie van je beste paarden. Ik weet dat je er hebt, en ik weet ook dat die heren er wel goed voor zullen willen betalen.

Er volgde een brommend geluid, voetstappen sloften en toen kwam de eigenaar van het huis terug, ditmaal met een ouderwetse stallantaarn in de hand, die hij hoog ophief, om de gezichten der vreemdelingen te kunnen zien.

Maar hij scheen nog niet tevreden gesteld, want hij vroeg mopperend:

— Hoe zijn jullie hier gekomen? Waar heb je je paarden dan gelaten?

— Wij zijn hier gekomen met een auto, baas en die is ons een kwartier geleden gestolen door leden van een bandietenbende.

— Het waren mannen van « De Gouden Schorpioen », klonk eensklaps achter hen een benauwde, schorre stem.

Het was de waard, de eigenaar van « De Silvere Luipaert », die vruchteloos naar de sheriff zocht, die echter juist op een onderzoek uit was.

De lantaarn begon te schommelen en de kaars flikkerde, zo beefde het voorwerp in de trillende hand van de buurman, die op fluisterende, hese toon herhaalde:

— Is De Gouden Schorpioen hier in de buurt geweest? Dan moge de hemel ons beware. Mijnheer, ik zal u paarden geven, al wou u een paar dozijn hebben. Als u ons van het tuig kunt verlossen, dan zullen wij u zegenen. U weet niet wat De Gouden Schorpioen voor ons arm land is. De Klu-Ktux-Klan is er niemandal bij en de Zwarte Hand niet, de Camorra niet en al die Italiaanse bendes, waar je in Amerika

wel van hoort.

Raffles stuitte de woordenstroom en drong ongeduldig op spoed aan, want hij begreep maar al te goed, dat iedere minuut hier kostbaar was.

Het gehele gezelschap begaf zich haastig naar het grote erf, waar de stallen en de boxes zich aan elkander rijden, en het duurde niet lang, of Raffles had drie uitmuntende, zogenaamde «gezouten» paarden uitgekozen, die dus bestand zouden zijn tegen langdurige vermoeienissen omdat zij reeds lang gewend waren aan het voedsel, hetwelk de Afrikaanse bodem oplevert.

Zonder een cent af te dingen, betaalde Raffles de vrij hoge prijs. Lievegoed leverde hem de zadels en het tuig, munitie, wat kookgerei, een paar dekens, een tent en alles wat er verder nog nodig kon zijn. Met dat al ging er nog een kostbaar kwartier verloren en de auto had minstens een voorsprong van een minuut of veertig, toen de drie mannen zich eindelijk in de zadel wierpen, hun paarden de sporen gaven en het dorp uit galoppeerden, nagestaard door de halve bevolking, die reeds op de hoogte bleek te zijn van hetgeen er was voorgevallen en op fluisterende, verschrikte toon sprak over het bezoek dat leden van de Gouden Schorpioen aan Jeppe hadden gebracht, en over de geheimzinnige moord in de logeerkamer van «De Silvere Luipaert».

Alhoewel het donker was, kon men de duisternis toch onmogelijk volkomen noemen. De maan scheen helder aan een wolkeloze hemel, en duidelijk staken struikgewas en bomen af tegen de lichte avondhemel.

Dof klonken de hoeven der drie paarden op het aangestampte grint, terwijl de drie mannen zwijsend voortreden, in noordelijke richting en dwars door de vlakke, die aan alle kanten door bergen wordt ingesloten.

Fourie zou de eerste pleisterplaats zijn, tenminste wanneer de vluchtelingen deze weg hadden gevolgd en niet links of rechts waren afgeslagen.

De weg bleek juist te zijn gekozen.

Want heel Fourie was nog in opschudding over het feit, dat ruim een

uur geleden twee auto's met korte tussenpozen door het plaatsje waren geraasd, en daarbij in hun vaart een paar honden hadden overreden en een oude vrouw zodanig gewond, dat zij de nacht wel niet zou halen.

Niemand kon natuurlijk zeggen, waarheen zij gegaan waren.

De ruiters gingen dus ook weer verder en bij de uitgang van het dorp zei Brand tot Raffles:

— Ik meen toch dat die Laroche met de Zwarte Danseres in een wagen waren gekomen, door een paard getrokken.

— Dat is ook zo. Maar het is duidelijk, dat hij zich op een of andere wijze een auto moet hebben verschaft en er is nog iets anders, Charles, waaruit blijkt, dat hij niet heel goed op de hoogte is van de wegen hier, anders zou hij stellig de vrij goede en brede straatweg hebben gevolgd, die in westelijke richting voert tot Zeerust toe, het beginpunt van de lijn naar het zuiden, want als hij eenmaal die plaats had bereikt voor de achtervolgers, dan zou hij zich wel in veiligheid kunnen achten. Hoe het nu eigenlijk met hem moet gaan, begrijp ik niet goed, want hoe verder men noordwaarts komt, hoe geringer in aantal en hoe slechter de wegen worden.

— Des te beter, mylord, dan bestaat er ten minste nog kans dat wij het ontuig inhalen, bromde Henderson. Ik voel mijn bloed koken als ik denk aan de mogelijkheid dat die schurk van een Laroche ongestraft zou kunnen blijven, na die lafhartige moord op zijn medeplichtige.

— En ik denk aan nog iets anders, James, zei Raffles ernstig. Ik denk aan de mogelijkheid dat de leden van de bende hem zullen achterhalen, want dan kan zijn lot niet twijfelachtig zijn. Hij heeft hen bedrogen en hij is er met de buit vandoor en zo iets wordt door het genootschap van De Gouden Schorpioen op een afdoende wijze gestraft. De waard had wel gelijk: er is bijna niets ergers te bedenken dan deze bende. Zij heeft haar vertakkingen over de hele wereld en wij zullen daar terdege rekening mee moeten houden.

Raffles wilde zijn paard alweer de sporen geven, toen Brand zijn hand op zijn arm legde en zei:

— Geloof je werkelijk, Edward, dat onze achtervolging enig nut kan hebben? Auto's rijden veel harder dan onze paarden kunnen lopen.

— Alleen zolang er een weg is, Charles. En die houdt reeds een paar uren hier vandaan op. Voor zover ik mij herinner, zijn er geen zijwegen. Het kan dus niet anders, of zij moeten tenslotte het vrije veld bereiken en daar is het zelfs volkomen onmogelijk. En alle tekenen wijzen er op dat het weer gaat omslaan, en dat wij een van die geweldige tropische stortbuien te wachten hebben, die binnen een half uur tijds een hele streek blank kunnen zetten. Neen, wij gaan verder, en met frisse moed.

— Maar kunnen zij geen goede weg bereiken als zij links of rechts gaan?

— Onmogelijk, Charles. Ik heb de kaart goed bestudeerd en ik weet met volmaakte zekerheid dat Laroche naar het Noorden onmogelijk met zijn wagen kan ontkomen, en daarom, vooruit.

De paarden werden opnieuw aangespoord, en wéér volgden zij de weg, die nu echter nauwelijks zichtbaar was, want sedert enige ogenblikken was de maan achter de wolken verdwenen en het viel nu moeilijk, verder dan een tiental meters voor zich uit te zien.

Nu en dan hief Raffles waarschuwend de hand op, dan stonden zij stil en luisterden, maar niets deed zich horen dan het geluid van de wind, die in kracht was toegenomen, het gesjirp der krekels, en, heel in de verte, het schelle geblaf van een hond.

De drie mannen waren de bronnen van de Elandsrivier reeds lang overgestoken, die zich hier alleen vertonen als smalle stroompjes, en bevonden zich weer in de vlakke, toen Brand een dikke, lauwe druppel op zijn neus voelde vallen en verschrikt uitriep:

— Ik geloof waarachtig dat het al begint te regenen.

— Dan moeten wij onmiddellijk een schuilplaats zoeken, Charles en dat zo spoedig mogelijk, zonder een ogenblik

te verliezen, en hoger dan deze weg, die binnen een kwartier onder het water bedekt zal zijn. Als de maan de helling van de berg op en naar een beschutting gezocht. Je kunt je geen voorstelling maken van de hevigheid van een Afrikaans onweer.

Bijna op hetzelfde ogenblik barstte de bui los.

Een verblindende bliksemstraal scheurde het zwerk en zette voor een onderdeel van een seconde de hele omgeving in een blauwe gloed.

De druppels begonnen hoe langer hoe sneller te vallen, de paarden hinkten van schrik en men moest ze met kracht aansporen, om ze te bewegen, de flauwe helling te beklimmen van de steenachtige heuvels.

Spoedig moesten zij afstijgen, om de vermoeide dieren wat te ontlasten, want de kracht van de wind nam iedere seconde in hevigheid toe, de regen plaste neer, de helling werd steeds steiler.

Reeds doorweekt tot op de huid bereikten zij tenslotte tot hun groot geluk een uitholling in de steil oprijzende bergwand, die nauwelijks een paar meters diep was, maar gelukkig juist van de wind afgekeerd. Zij hadden hier althans een schuilplaats tegen de regen, die nu met ongelooflijke kracht in de vorm van vingerdikke stralen uit de inktzwarte hemel neergutste.

De donder knetterde oververdovend, de bliksemschichten volgden elkander bijna zonder tussenpozen op, en het was alsof het heelal in brand stond.

Brand had veel verwacht, maar hij moest bekennen dat dit schouwspel alles overtrof wat hij zich in zijn stoutste verbeelding had voorgesteld.

Het waren geen druppels, die vielen, het waren ganse schermen van water, alsof daarboven een reusachtige sluis was opengezet, alsof al het water uit de hemel tegelijkertijd op deze plek van de aardbodem werd uitgestort.

Hoe droog de grond ook was, het duurde geen kwartier of hij was volkomen verzadigd, en van dat ogenblik af bleef het water staan, en rees telkens hoger.

Het was van dit punt onmogelijk te

zien, maar iedereen begreep, dat de weg die zij zoëven waren gevolgd, reeds in een rivier moest veranderd zijn.

Nog tien minuten, en de hele vlakte was overstroomd, zoals af en toe te zien was bij het felle licht der bliksem-

stralen. De paarden hadden zich dicht bijeengedrongen, met de koppen naar de grond gewend, zacht hinnikend van angst.

Steeds wies het water en nog altijd plaste de regen met onbeschrijflijke hevigheid neer.

HOOFDSTUK VI

HET KAMP IN DE BERGEN

Even plotseling als het onweer was komen opzetten, hield het op.

Het had ternauwernood een half uur geduurd, en toch was die korte tijd voldoende geweest om het gehele landschap te veranderen.

Zware bomen waren ontworteld en tegen de grond geslagen, de kleine riviertjes waren allen buiten hun oevers getreden en een onafzienbare water-vlakte strekte zich uit in het licht van de maan, die weer achter de wegtrek-kende wolken te voorschijn kwam.

Ook de wind legde zich en men kon zich bijna niet voorstellen, dat dit noodweer werkelijk geschied was.

Maar het water was zeker geen droom en het was natuurlijk onmogelijk onder deze omstandigheden verder te trekken.

— Wij zullen vannacht hier blijven, zei Raffles na even te hebben nagedacht. Rusten moeten wij toch en morgen zal het water wel zijn gezakt. Dat gaat gelukkig nogal gauw, als het zo lang droog is geweest.

Heel aanlokkelijk zag de plek er niet uit, maar zij was in ieder geval veilig, en zo werd op de nog doorweekte bodem de tent uitgezet, het grondzeil werd uitgespreid, de paarden werden ontzadeld en moesten het maar stellen met het natte gras dat hier en daar uit de rots opgroeide.

Henderson had de dieren met een wollen lap zo goed als het ging wat droog gewreven, waarbij Raffles glimlachend had toegezien, hij wist wel, dat een goed Afrikaans paard tegen een stootje

kan en niet zulk een kruidje-roer-me-niet is als een Engels renpaard.

Er werd vuur gemaakt, wat alleen maar mogelijk was, doordat Brand achter in het hol wat droog hout had kunnen vinden. De inhoud van een der blikken werd gewarmd en met grote eetlust genuttigd.

Daarop begaven de drie mannen zich ter ruste en zij sliepen even vast, alsof het beste bed hun ten dienste had gestaan.

Zij sliepen tot aan het krieken van de dag, en werden pas gewekt doordat een zonnestraal door een kier van de tent drong.

Een nieuwe dag was aangebroken.

De atmosfeer was heerlijk verfrist door de neerslag en ofschoon het zeker die dag ook warm zou worden, het zou niet meer die loodzware, drukkende hitte zijn.

Brand was het eerst uit de tent en slaakte een kreet van verbazing, want al het water was reeds bijna weggetrokken en slechts hier en daar stonden nog grote plassen.

Daarentegen was de bodem nu zo slijkerig, dat het volkomen onmogelijk leek voor een auto, zich een weg te banen door dat moeras.

Misschien was de bodem verderop hoger, en als dat werkelijk het geval was, dan, zo meende Brand, kon men de achtervolging ook gerust staken, want Laroché zou dan die nacht natuurlijk verder zijn gereden, evengoed als zijn achtervolgers.

De drie mannen wasten zich het ge-

laat en de handen in een van de vele waterstroompjes, ontbeten met beschuit gedroogd vlees en een kop thee, zaddelden de paarden en brachten de dieren, na ze ook gepakt te hebben, niet zonder moeite langs de glibberige helling weer naar beneden, waar zij ze bestegen.

Gemakkelijk viel de rit niet, want men moest er voor zorgen, de hoogste gedeelten te berijden. Geraakte men van de eigenlijke weg af, voor zover die nog bestond, dan zakten de paarden onmiddellijk tot hun knieën in de weke modder.

Maar gelukkig droogde de grond steeds meer op onder de invloed van de zon, naarmate deze hoger rees aan de fletsblauwe hemel.

De bedwelmende geuren van allerlei tropische bloemen woelen aan over de vlakke, het neergeslagen gras begon zich alweer op te richten en in de ontzaglijke bomen der verre bossen kwinkleerden de bonte vogels, schelgekleurde papegaaien, neushoornvogels, groen en geel, met hun merkwaardig gevormde snavels, wonderschone paradijsvogels en boven alles uit klonk de schelle roep van de spotvogel.

Als zij dicht bij de zoom van zulk een woud trokken, konden zij hele legers langstaartige apen onder luid gekrijs over de bovenste takken der geweldige apenbroodbomen zien trekken, of zich aan de lianen vastgrijpen en zo van boom tot boom slingeren.

Met zijn drieën trokken zij steeds verder, totdat zij, een paar uur later, zonder iets bijzonders te hebben ontdekt, door 'n kafferkraal reden, bestaande uit een zestigtal hutten en waar het opperhoofd, een krachtig gebouwd man, met een intelligent gelaat en die een houten pen door de neus droeg, hun met enkele woorden en vele gebaren mededeelde, dat inderdaad de avond te voren, bijna een vol uur voor het onweer losbrak, dat gelukkig zijn kraal gespaard had, twee auto's met een tussenpoos van omstreeks een kwartier, de man noemde het « honderd trommelslagen », langs het dorp gereden waren.

Hij voegde er aan toe, dat de helft van zijn onderdanen nog nooit een auto gezien hadden en erg geschrokken waren door die ongewone verschijning.

— Dan kunnen zij ook niet ver weg zijn, meende Raffles, nadat zij het dorps-hoofd vaarwel hadden gezegd, na in ruil voor een oud zakmes, wat maïs en grote rijstkoeken van hem te hebben gekocht, waarbij de ontvanger van het kostelijke mes zeker heel wat meer in zijn schik was dan de drie blanken.

En weer trok men verder, thans een beetje op goed geluk, maar altijd in noordwestelijke richting, omdat Laroche wel niet zo dwaas zou zijn geweest met zijn auto noord-oostelijk te trekken, waar hij tenslotte onvermijdelijk stuiten moest op een ontzaglijke kring van bergen, die aan zijn auto de doorgang zou versperren.

Intussen vroeg Raffles zich af hoe het moest gaan als de benzinevoorraad was opgebraakt.

Er was geen sprake van, dat men ook maar een druppel van dat kostbare vocht zou kunnen krijgen in deze streken.

Het lot van Laroche scheen dus bezegeld te zijn, tenzij hun achtervolgers panne kregen, of dat hun eigen voorraad benzine eerder op was dan die van de Fransman.

De paarden hielden zich prachtig en zij waren volstrekt niet bijzonder vermoeid, toen de drie mannen voor de eerste maal die dag afstegen, omstreeks het midden van de dag, toen zij voelden een paar uren rust te moeten nemen en de ergste hitte te laten voorbij trekken.

Zij zochten de schaduw op van een geweldige mangoboom, die krioelde van allerlei vogels en waarvan het bladerendak met gemak schaduw aan een paar honderd mensen had kunnen verschaffen. Zij lieten de paarden vrij om te doen wat zij verkozen, wel wetend dat het instinct van deze dieren hen in de buurt zou doen blijven.

— Zijn we hier nu in de oerwouden, mylord? vroeg Henderson, terwijl hij met smaak beet in zijn maïskoek.

— Neen, James, zo kan men het hier

onmogelijk noemen, antwoordde Raffles glimlachend. De oerwouden zien er nog heel anders uit. Daar is het onmogelijk zich een weg te banen zonder hulp van kapmes en bijl, en met paarden kan men er niets uitrichten. Die zijn alleen te gebruiken in de vlakte. Maar daar zijn zij dan ook onmisbaar.

— Ik kan mij niet begrijpen, dat Laroche en de anderen hier langs zouden zijn gekomen, zei Brand hoofdschuddend. De weg lijkt mij voor een auto volkomen onbegaanbaar.

— Een kat in nood maakt rare sprongen, Charles, zei Raffles, om zich heen ziende. Natuurlijk is de weg eigenlijk niet geschikt voor een auto, maar als men zich in doodsgevaar weet, dan waagt men heel wat.

Raffles had nauwelijks het woord gezegd, of de drie mannen kwamen tegelijkertijd uit hun halfliggende houding overeind.

Heel in de verte, weerkaatst door de bergwanden, hadden snel achter elkaar, bijna tegelijkertijd, twee schoten geklonken.

Brand en Raffles keken elkander veelbetekenend aan en toen zei de laatste:

— Dat moeten zij geweest zijn. Het zou wel toevallig zijn als hier andere blanken in de buurt waren en de kaffers bezitten hier geen vuurwapens. Wij zullen moeten opbreken en hun verblijfplaats pogen te ontdekken.

— Geloof je dat het Laroche is?

— Laroche of de anderen, wij zullen het gauw genoeg weten.

— Zouden zij daarginds vechten?

— Vechten of jagen. Kom jongens, wij zijn nu voldoende uitgerust en zullen verder trekken.

De paarden werden opnieuw gezaddeld en bestegen.

Naarmate men noordelijker kwam, wisselde het landschap van uiterlijk.

De zware bomen hadden plaats gemaakt voor laag, dor struikgewas, de vlakte had haar rechten hernomen en strekte zich schier eindeloos uit, tot aan de voet der bergen, die zich over een lengte van vele honderden kilometers in het noorden verhieven: de Dwars Bergen.

De drie mannen waren sedert ongeveer een kwartier door de vlakte getrokken, waar de bodem nog steeds vochtig was en het gras de paarden tot aan de borst reikte, toen Brand plotseling zijn rijdier inhield, een onderdrukte kreet slaakte en naar iets wees, dat omstreeks een honderdtal meters verder even boven het gras uitstak.

— Een auto, riep hij uit.

— Je hebt goed gezien, Charles. Het is een auto, en het is de mijne. Kijk maar, je kunt duidelijk de radiator herkennen. De wagen schijnt helemaal te zijn weggezakt, waarschijnlijk zijn twee zijwielen van de weg afgeraakt of beter gezegd in een diepe kuil gezakt want van een weg is hier geen sprake.

De paarden werden tot spoed aangedreven en een ogenblik later omringden de ruiters de auto, of liever het wrak daarvan, want de grote wagen zag er jammerlijk uit, met een voorwiel gebroken, schuin weggezakt in de drassige bodem, van onder tot boven bedekt met opgedroogde modder, de carrosserie gescheurd en volkomen onbruikbaar.

Raffles liet zijn blikken langzaam over de vlakte dwalen en er lag een harde uitdrukking op zijn gelaat, toen hij zijn geweer uit de holster nam, de kolf op zijn dij plaatste en zei:

— Misschien zijn zij niet ver uit de buurt en moeten wij ons voorbereiden op een gevecht. Ik denk echter wel, dat zij niet hier zullen zijn gebleven, midden in de vlakte, maar het uiterste zullen hebben gedaan om Laroche toch nog in te halen, al waren zij nu ook te voet. Ik vermoed veeleer, dat zij zich naar de bergen hebben begeven, wel wetende, dat Laroche aan de voet daarvan zijn wagen in de steek heeft moeten laten. Vooruit dus.

De paarden werden opnieuw aangedreven en de drie mannen trokken verder, maar nu met wat meer omzichtigheid, want het hoge gras zou best een schuilplaats kunnen bieden aan de beneden, die maar al te goed moesten begrijpen, wat de drie blanken, hier op deze plek, ver van de bewoonde wereld, van plan waren.

Er verliepen omstreeks twee uren, steeds nader kwamen de bergen en toen, juist nadat zij uit een klein bosje waren te voorschijn gekomen, zagen de drie mannen tegelijk de andere auto, de wagen van Laroche.

Zij kwamen snel naderbij, en zagen dat er aan deze auto niets mankeerde behalve dan dat ook deze wagen als het ware schuilging onder een korst van modder. Er was echter geen druppel benzine meer in het reservoir en van volle blikken was ook niets te vinden.

De wagen was hier eenvoudig gestrand bij gebrek aan brandstof.

Het gelaat van Raffles stond strak en ernstig, toen hij zei:

— De zes achtervolgers moeten deze auto natuurlijk ook hebben gezien, en daarom geef ik geen duit voor het leven van die Laroche. Vermoedelijk zijn zij langs deze weg het gebergte ingegaan, maar nu te voet.

— Het moet voor een vrouw een vreselijke onderneming zijn geweest, zei Brand langzaam.

— Hij zal dan ook zeker niet ver met haar zijn gekomen, moet ik vrezen, hernam Raffles hoofdschuddend. Maar daar, wat is dat daarginds?

Raffles had om zich heen gekeken en wees nu met uitgestrekte arm naar iets, dat afstak tegen de grijze wand van de bergen, aan welker voet zij zich nu bevonden.

Het zwaaide langzaam heen en weer, alsof het door een zacht windje bewogen werd, ongeveer halverwege de rotswand.

Raffles had zijn kijker te voorschijn gehaald, bracht die voor het oog, tuurde naar het zacht bewegende ding, dat hij had aangewezen, liet toen het instrument langzaam zakken en zei ernstig:

— Het is een mens, of beter gezegd, het was er een. Het lichaam wordt aan de koppelriem vastgehouden door een dikke tak, die uit de rots steekt. Waarschijnlijk is de man omlaaggestort en die tak heeft zijn val gestuit. Nu weten wij misschien ook, waaraan wij dat schot hebben toe te schrijven.

— Is het Laroche? vroeg Brand.

— Neen. Die is het zeker niet. Ik denk veeleer dat het een van de achtervolgers is, en dat hij hem van verre met een goed gericht gewerschot heeft neergeschoten. Zij zijn dus al handgemeen geweest en wie weet wat er sindsdien gebeurd is.

— Maar wij zullen met onze paarden onmogelijk de bergen in kunnen trekken, Edward.

— Daarin heb je gelijk. Zoiets zou onmogelijk zijn.

Raffles liet zijn ogen nogmaals in het rond gaan, tot zijn aandacht werd getrokken door een licht rookwolkje, dat, op ongeveer een halve mijl afstand, kaarsrecht omhoog steeg in de stille lucht, achter een dicht bosje kurkeiken, aan de voet van het gebergte.

— Misschien is daar een dorp, zei hij tenslotte. Wij zullen in ieder geval die richting uitgaan.

— En als het de bandieten zijn?

— Dan zal het tot een gevecht komen, Charles. Maar ik geloof niet dat zij het zijn. Waarschijnlijk zijn zij al in de bergen. Is het een kraal of dorp, dan zullen wij aan de hoofdman verlof vragen, onze paarden daar tijdelijk achter te laten. De kaffers in deze streek zijn gelukkig vriendelijke, goedaardige lieden, die ons wel ter wille zullen willen zijn.

Allen wierpen zich weer in de zadel en reden in galop tot bij dat bosje. Raffles drong er alleen in door, en na een honderdtal stappen bemerkte hij, dat hij goed gezien had. Op een grote, open plek in het bos stonden een tachtigtal rieten hutten in het rond geschaard, waarvan de bewoners druk bezig waren, zo goed als het ging de schade te herstellen, welke het noodweer ook hier had aangericht.

De mensen schenen nog niet vaak blanken te hebben gezien in deze streek, want zij kwamen onmiddellijk nieuwsgierig aanlopen, zonder enige vrees aan de dag te leggen en Raffles was het al spoedig eens met het stamhoofd, dat in zijn oorlellen zulke grote houten schijven droeg, dat deze hem tot op de schouders hingen.

Raffles sprak zijn voorraad oude mes-

sen nog maar eens aan, opzettelijk voor dergelijke doeleinden medegenomen en de kraal werd aanstonds vervuld van gejuich, toen op twee van die messen nog een handvol kralen volgde, een kleine bijl en een stuk blinkend blik, ter waarde van twaalf centen ongeveer, maar wat in de ogen van die naleve lieden de waarde van goud scheen te hebben.

Voor die reusachtige gift zou men de drie paarden desnoods tot de jongste dag in bewaring houden en voederen.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat het de enige drie in de kraal waren, want de kaffers houden er geen paarden op na. Zij weten echter wel, hoe zij met die dieren moeten omgaan en op dit punt gerustgesteld, na zich overvloedig te hebben voorzien van munitie, en na de bagage zo goed mogelijk te hebben verdeeld, in dier woegde dat Henderson het leeuwendeel kreeg, trokken de drie avonturiers stoutmoedig het gebergte in, ongeveer ter hoogte van de plek, waar dat ellendige, langzaam heen en weer wiegende menselijke lichaam tegen de bergwand afstak.

Voorzichtig gingen zij het lijk op een afstand van omstreeks dertig meters voorbij en nu twijfelden zij niet langer, het was een van de leden der bende van de Gouden Schorpioen.

Zij waren dus daarboven geweest en uit een hinderlaag was deze man neer gelegd en aldus door zijn noodlot achterhaald. Nu waren de andere vijf, bezeten door een woedende wraakzucht, zeker aan het zoeken naar de man, die dat schot gelost had, die een der hunnen had vergiftigd, en die, wat voor hen wel de hoofdzaak zou zijn, de gehele buit voor zichzelf had behouden.

De bergen waren hier vrij gemakkelijk te beklimmen en Raffles probeerde, zo hoog mogelijk te komen, in de hoop daardoor de omtrek mijlen in het rond te kunnen overzien.

De bergen waren hier begroeid met kort struikgewas, dor gras, hier en daar ruim een voet hoog, en kleine jenever-boompjes, met grillig verdraaide stammen.

Zij hielden hun geweren tot schieten

gereed want niemand kon zeggen, welke ontmoeting hun hier kon wachten.

Eensklaps, zonder er op verdacht te zijn, vonden zij een spoor, dat voor geoefende trappers als zij waren, onmogelijk kon worden misverstaan; het gras was platgetreden door zware voeten en dat kon niet lang geleden zijn, zoals duidelijk bleek uit de toestand van de neergetrapte grashalmen.

Verscheidene mensen waren hier vlak achter elkaar voorbij gegaan.

Van dit oogenblik af namen de drie mannen de grootste behoedzaamheid in acht. Telkens stonden zij stil om te luisteren en met opzet liepen zij op enige afstand van elkaar, om elkander tijdig te kunnen waarschuwen bij het minste gevaar.

Het was Henderson, die het eerst dat waarschuwingssein gaf, door zijn hand als een verkeersagent op te steken.

De reus had op dit oogenblik een soort van kam of zadel bereikt en hij moest, vanwaar hij neergeknield lag, een ruim uitzicht hebben over een of andere dalkom.

Raffles en Brand, die voorzichtig naderbij kwamen, zagen dat hij zich plat op de grond uitstreckte.

Een paar seconden later hadden zij zich bij hem gevoegd, en heel voorzichtig kropen zij wat hogerop, op de buik liggend, totdat zij, evenals hij, een blik konden werpen in hetgeen inderdaad een vallei was van grote uitgestrektheid.

Het dal had een langwerpige vorm en was aan alle kanten omringd door meer of minder hoge bergen of beter gezegd heuvels, want in deze streek verhieven zij zich nergens hoger dan vierhonderd meter.

De bodem van het ravijn was bedekt met mals, lichtgroen gras, dat zijn kleur en zijn sappigheid te danken had aan een smal waterstroompje, dat het dal van begin tot het einde doorliep.

Er stonden hier wat boomgroepjes en het dal scheen bezocht te worden door grof wild, want zelfs op deze hoogte was volkomen duidelijk het platgetreden pad te zien, van waarschijnlijk zeer zware dieren, zoals giraffen of misschien wel

olifanten, die zich in de namiddag en 's avonds naar de drinkplaats begaven.

Maar het was niet de natuur, die hun aandacht gevangen hield.

Neen, het was een schouwspel van een gans andere aard, dat hun blikken tot zich had getrokken.

Juist tegenover hen, aan de andere zijde dus van het ravijn, op een afstand die op zijn minst vijfhonderd meter bedroeg, bevond zich een klein groepje mensen, ongeveer halverwege de helling van een heuvel.

Van hun gezicht was op die grote afstand natuurlijk niets te onderscheiden, maar er kon niet aan getwijfeld worden, of zij hadden hier te doen met de bandieten, die zij volgden.

Er werd daar druk heen en weer gelopen en schijnbaar geredetwist.

Brand had zijn ogen half dicht geknepen om ze wat beter te kunnen onderscheiden en zei nu:

— Maar het komt mij voor alsof ik een vrouwengedaante kan onderscheiden.

Raffles had zijn Zeiss opnieuw te voorschijn gehaald, bracht hem voor het oog, keek er een ogenblik door, en greep toen met een woest gebaar naar zijn geweer.

— Wat is er? riep Brand, niet weinig verschrikt.

— Er is, amice, dat de beide partijen zich daar samen bevinden op een klein plateau, en dat de leden van de ene partij, de sterkste, druk bezig zijn met voorbereidselen om de leden van de andere partij op te hangen aan een dikke boomtak.

HOOFDSTUK VII

DE VERGELDING

— Wel, dat neemt ons heel wat werk uit de hand, merkte Henderson bedaard op.

— Dat is een schone lijkrede, James, maar wij hebben nu eenmaal de naam van beschaafde lieden te zijn en dit gaat toch wel wat ver. Die man heeft ongetwijfeld de dood verdiend, want hij is een grote schurk en een laffe moordenaar, maar dat is niet de wijze om hem te straffen. Zijn zij gerechtigd, die bandieten, zich op zulk een wijze te wreken?

Brand, die nog niets gezegd had, nam de kijker aan het oog, die Raffles zo-even had gebruikt.

De sterk vergrotende Zeiss bracht het lugubere gedoe als het ware tot vlak voor zijn ogen.

Op het plateau, halverwege de berg-helling, stonden twee zware bomen, en aan een daarvan was de vrouw vastge-

bonden, de Zwarte Danseres, die nog slechts enkele dagen geleden een geheel legertje schatrijke juweliers en mijneigenaars aan haar voeten had gebracht en had doen sidderen van beerte.

En nu hing zij daar, half wezenloos van ontzetting en vrees tegen een boom aan, alleen maar vastgehouden door de touwen, die haar bonden.

Het zwart gelokte hoofd voorover, als om het afschuwelijke niet te zien, dat zich daar vlak voor haar ogen afspeelde.

De tweede boom had, op omstreeks drie meters van de grond, een zware tak.

Van die tak hing een lang touw af, met een lus aan het einde, en op de tak zat schrijlings een man, die iets met dat touw uitvoerde, terwijl op het plateau zelf, dat zeker niet langer was dan een twintigtal meters en vanwaar

een smal pad verder de bergen scheen in te voeren, drie mannen de gebonden Laroche vasthielden, wiens dodelijke bleekheid zelfs op deze afstand door de kijker kon worden waargenomen, terwijl de vijfde man de lus nog wat naar beneden scheen te halen en op het punt stond, deze om de hals van de ten dode opgeschrevene te slaan.

Het uiteinde van het touw werd om de boomtak geslagen en de man, die schrijlings op de tak zat, scheen een geestigheid te zeggen, want Brand zag duidelijk de anderen schudden van het lachen, terwijl de ongelukkige Laroche hem de lus om het hoofd werd geslagen.

— Schiet die kerel uit de boom, Charles. Jij bent onze beste schutter, zei Raffles, wiens gelaat strak en dreigend stond.

— Op vijfhonderd meter? vroeg de jongeman aarzelend.

— Je bent tijdens je vrijwilligerstijd in dienst scherpschutter geweest, Charles. Haast je; zij zullen aanstonds de man ophijsen.

Brand verzette haastig het vizier van zijn geweer, liet de loop rusten op een rotsblok, mikte zorgvuldig en haalde de haan over.

Het schot werd wel tienmaal herhaald door de bergen, maar lang voor de laatste echo uitstierf, was de man, die schrijlings op de tak zat, naar beneden getuimeld.

Een ogenblik bleef de groep daar aan de andere kant van het ravijn doodstil staan.

Toen ontstond er een paniek, allen liepen schreeuwend door elkander en lieten de gebonden man los, die het touw al om de hals had.

Een der bandieten scheen zich over de neergeschoten man heen te buigen, een tweede sneed vliegensvlug de touwen door, waarmee de vrouw aan de boom gebonden was, laadde haar als een zak over zijn schouder, daar zij blijkbaar geen voet kon verzetten en was het volgende ogenblik met haar langs het rotspad verdwenen.

En Laroche stond daar nog altijd met gebonden handen, toen een der ban-

dieten op hem toetrad en een snelle beweging met zijn arm scheen te maken.

Het volgende ogenblik verdween ook hij. Laroche leek een ogenblik heen en weer te zwaaien en viel toen plat voor over op de grond.

Brand schoot nogmaals op de laatste, vluchtende bandiet, maar hij miste hem, daar hij niet de tijd had om goed te kunnen mikken.

— Onmiddellijk hen achterna, beval Raffles kortaf. Als zij die bewusteloze vrouw denken mee te voeren, wie weet met welk doel, dan kunnen zij onmogelijk snel vooruit komen.

Nu was het bevel gemakkelijker te geven dan op te volgen, want van een gebaad pad viel hier niets te bespeuren, en het duurde dan ook ruim een half uur, voor de drie mannen eindelijk het kleine rotsplateau bereikten, waar zich zoëven het drama had afgespeeld.

De man die op de tak had gezeten, lag op de rug als een gekruisigde.

— Een prachtig schot, Charles, zei Raffles koud, met een enkele blik op de man. Jouw kogel schijnt hem midden in het hart te hebben geraakt.

— En aan dit heerschap is ook niet veel meer op te lappen, mylord, zei Henderson, die was neergeknield naast Laroche, en het lichaam had omgewenteld.

Ter linkerzijde van de borst was het hertshoornen heft zichtbaar van een groot knipmes.

Laroche was door de stoot waarschijnlijk dadelijk gedood en door de val was het wapen nog dieper in zijn lichaam gedrongen.

Aan een zijner jasknopen was een klein, glinsterend voorwerp bevestigd, en toen Raffles zich bukte, zag hij dat het het teken van de bende was: een kleine schorpioen, van metaal vervaardigd en met goudvernis bestreken.

Raffles richtte zich weer op, keek om zich heen, en zei:

— Zijn bagage? Maar natuurlijk, die hebben de kerels meegenomen.

— Moeten wij hem althans niet begraven, Edward? vroeg Brand op zachte toon. Hij is zeker een groot misdadiger

geweest, maar...

— Hoe zou je hier een graf willen graven, in die harde rots, amice? Laat het maar aan de natuur over, die dit alles wel zal regelen. Kijk maar.

Raffles wees naar boven, naar een vijf, zestal kleine punten, die snel groter werden.

— Gieren, riep Brand uit, verblekend.

— Ja, lammergieren, Charles, die hier evenals in vele streken van India, de taak van doodgraver op zich nemen. Binnen een paar uren zal er van deze lichamen niets meer over zijn dan het gebeente.

— Afschuwelijk, Neen, dat denkbeeld kan ik niet verdragen, riep Brand uit.

Hij greep het dode lichaam bij een der schouders, trok het naar de rand van de afgrond en liet het naar omhoog vallen. Daar beneden verdween het lijk te midden van het hoge gras en het dorre struikgewas.

Hij liet het lijk van de bandiet volgen, terwijl Raffles toezag met een raadselachtige glimlach om zijn lippen en iets als verbazing en medelijden in zijn grote grijze ogen.

— Ik herhaal, dat de gieren het beter zouden hebben gedaan, amice, zei hij tenslotte schouderophalend. En nu de anderen achterna, voor zij ons kunnen ontsnappen.

— Dit is het pad, waarlangs zij zijn verdwenen, mylord, zei Henderson, die vooraan liep. Kijk, hier is een stukje van de kleding van de vrouw, zou ik zeggen.

Hij bukte zich om een lapje stof van het rotspad op te rapen, en die beweging redde hem waarschijnlijk het leven, want juist toen hij zijn zwaar lichaam bukte, floot er een kogel over hem heen, die met een griezelig geluid platsloeg tegen de rotswand, vlak boven hem.

— Terug, schreeuwde Raffles. Aanstonds terug, of het is met ons gedaan.

Henderson trok zich in allerijl weer terug en het was juist bijtijds, want een tweede schot knalde en de kogel trof opnieuw de rots.

— Daar zitten zij, riep Brand opgewonden, wijzend naar een bergtop,

een weinig ter linkerzijde van het rotspad, en op nauwelijks honderdtwintig meters verwijderd van de plek, die hun beiden noodlottig had kunnen worden.

Het was duidelijk, dat de bandieten daar een uitstekend strategisch punt hadden uitgekozen, vanwaar zij het rotspad gemakkelijk konden bestrijken, zonder zichzelf bloot te geven.

De drie mannen hadden zich haastig op het rotspad teruggetrokken en beraadslaagden daar even wat zij doen moesten.

Het rotspad zouden zij onmogelijk kunnen volgen, zonder zich aan 'n wisse dood door de kogel bloot te stellen, want zij hadden blijkbaar met goede schutters te doen.

Er bleef dus nog slechts één weg over, en dat was, langs een tamelijk grote omweg, naar beneden af te dalen en dan weer naar boven te klauteren, naar een top, omstreeks even hoog als die, waar de bandieten zich verschanst hadden.

— Laten wij het proberen en vlug gaan, drong Raffles aan. De middag is reeds ver gevorderd, de duisternis valt hier zeer snel in en zou ons verrassen voor wij er op verdacht zijn.

— Wat zouden zij met die vrouw voor hebben? vroeg Brand, terwijl zij reeds naar beneden klonnen.

— Wat zouden kerels als zij zijn, wel kunnen voorhebben met een mooie jonge vrouw, Charles? was de weder-vraag van Raffles. Haar lot is natuurlijk niet twijfelachtig. En daar zij haar toch op de duur niet bij zich kunnen houden als een blok aan hun been, zo is het gemakkelijk te raden wat haar boven het hoofd hangt.

— Zij is eigenlijk een slechte, gemeene meid, mylord, die Zwarte Danseres, zei Henderson, onder het afdalen, maar zij blijft toch een vrouw, en dat mogen wij toch niet toelaten.

— Zo denk ik er ook over, James, zei Raffles, zonder om te zien.

— En ik ook. Straf heeft ze verdiend, maar wij kunnen haar misschien wel aan de politie overleveren, riep Brand.

— Laten wij niet het voorbeeld volgen van de man, die de huid verkocht,

voor hij de beer geschoten had, amice, lachte Raffles, met zachte ironie. Bedenk, dat wij hier tot alles in staat zijnde kerels tegenover ons hebben.

Zonder verder iets te zeggen, klommen zij verder af bereikten het dal, en toen pas vroeg Brand:

— Zou die Desirée Laroche ook tot de bende van de Gouden Schorpioen behoren?

— Misschien, maar haar minnaar behoorde er in ieder geval toe, antwoordde Raffles. Wij zullen dit pad nemen, me dunkt dat wij zo vrij gemakkelijk boven zullen komen. Laten wij proberen, een omtrekkende beweging te maken, voor het daglicht ons in de steek laat.

Opnieuw klauterde het drietal naar boven, thans langs een andere weg, die betrekkelijk gemakkelijk viel te begaan, want hij voerde zigzagsgewijze, alsof hij door mensen zo was aangelegd, langs de flanken van de berg naar boven. Geen enkele maal kwamen zij daarbij in het zicht van de kerels daarboven.

Eindelijk, vermoeid en druipend van zweet, bereikten zij de top, strekten zich lang uit en kropen voorzichtig, zover als zij konden, naar voren door het gras, totdat zij een blik om zich heen konden werpen.

Zij konden wel de tegenover liggende top zien, op nog geen tachtig meter afstand, maar van de bandieten zagen zij geen spoor.

Zou de troep de vlucht hebben genomen?

Zij bleven wel een half uur zo liggen, onzeker, wat zij nu moesten doen en scherp luisterend of zij geen gerucht vernamen, maar aan de overzijde bleef alles doodstil. De zon was reeds achter een der bergtoppen verdwenen en over drie kwartier zou de duisternis, zonder merkbare overgang, volgen op een zeer korte schemering.

Ten slotte nam Raffles een besluit, en wel, om naar de bergtop te trekken aan de overzijde, al leverde dit ook groot gevaar op.

Daartoe was het nodig, om een diepe kloof heen te lopen, die nergens breder was dan drie meters, maar waarover

men toch niet kon heenspringen, zonder gevaar voor een dodelijke val.

Op de knieën kruipend, zich zo goed mogelijk dekkend, ondernamen de drie mannen de bezwaarlijke tocht, telkens even ophoudend om te luisteren.

Zij waren ongeveer halverwege, toen het drama op een even plotselinge als tragische wijze eindigde.

Van de plek, waar zij nu in het hoge gras lagen, konden de drie mannen van terzijde zien in een ondiepe kuil, gelegen achter de bergtop, waar de bandieten zich hadden schuilgehouden.

Die kuil of kom was zeker wel dertig meters lang en eindigde plotseling aan de voet van een rotstop, omstreeks dertig meter hoog en moeilijk beklimbaar.

En toch was iemand bezig de helling te beklimmen hoe onmogelijk het ook scheen.

Het was de vrouw, de Zwarte Danseres.

De bandieten schenen de touwen te hebben losgemaakt, waarmede zij geboeid was geweest, zij had zich zeker bewusteloos gehouden, en nu ondernam zij een dolzinnige poging om te ontvluchten.

Zij had de kleren van haar lichaam gerukt om er niet door in haar bewegingen te worden belemmerd. In wat schaar ondergoed, stak zij als een witte vlek af tegen de donkere rotswand.

Haar lenigheid hielp haar bij haar pogingen en zij had, in de snel vallende schemering, de helling reeds voor de helft beklommen, toen haar vlucht ontdekt werd. Op hetzelfde ogenblik bijna werden de vier kerels zichtbaar, die zich tot op dat ogenblik achter een groot rotsblok hadden schuilgehouden.

Twee hunner begonnen vloekend en tierend onmiddellijk de berghelling te beklimmen en de derde rukte met een woest gebaar zijn revolver uit de gordel en legde aan op de vrouw, die al een heel gemakkelijk doelwit bood voor een goede schutter.

Maar voor hij had kunnen afdraken, had Brand zijn geweer al aan de schouder gebracht en de man viel neer, als door de bliksem getroffen.

En zo verblind waren de anderen door

hun woede, dat zij bleven doorklimmen, maar lang niet zo vlug als de lenige vrouw, die als een gems voortsprong, tot zij de top bijna had bereikt.

Maar hier was het haar ook onmogelijk om verder te gaan, want plotseling, oprijzend over een lengte van wel drie meter, verhief zich de wand loodrecht voor haar.

Zij zwaaide als waanzinnig met de armen, maakte een onwillekeurig gebaar naar een denkbeeldige revolvertas, en toen, voor iemand goed beseftte wat zij zou doen, toen wierp zij zich als een tijgerin op de knieën, en rolde met alle kracht waarover zij beschikken kon, een rotsblok, door talloze regens vele eeuwen lang afgerond tot een keisteen van ontzaglijke afmetingen, naar de rand van de smalle richel, waarop zij lag neergeknield, terwijl zij zich met haar voeten afduwde van de steile rotsmuur.

Het rotsblok begon zich heel, heel langzaam om te wentelen, het zwaartepunt verplaatste zich, het helde over en voor de twee achtervolgers weer naar beneden hadden kunnen klimmen, of een stap terzijde hadden kunnen doen, had het ontzaglijke blok hen meegeleurd in de diepte.

Zij slaakten een snerpemde doodskreet die door de bergwanden weerkaatst werd en hun lichamen rolden terzijde, steeds dieper, steeds dieper, terwijl de monsterkei hen als een levend wezen scheen te achtervolgen en hen daar beneden verpletterde onder zijn gewicht...

De laatste man stond als een stenen beeld met uit het hoofd pullende ogen en liet zich zonder enige tegenstand te bieden door de drie mannen overmeesteren.

De vrouw kwam, alsof zij een slaapwandelaarster was, met grote moeite overeind, en daalde toen wankelend de berghelling af, nadat Raffles haar iets had toegeschreeuwd.

Toen zij beneden was, had Raffles inmiddels haar kleren gevonden, die hij haar toewierp. Zij scheen half versuft te zijn.

Alles had zich in minder dan vijf minuten afgespeeld en nu was plotseling

het slot gekomen, onverhoeds, als het noodlot zelf.

Raffles wendde zich tot de bandiet, keek hem een ogenblik strak aan en begon:

— Wij zouden je aan de politie kunnen overleveren, man, maar ik voel bitter weinig lust om die lange reis terug te maken voor jouw plezier en je kunt je eigen weg gaan. Maar wij zullen zo vrij zijn, onze voorzorgsmaatregelen te nemen. Je hebt genoeg aan je geweer om je te kunnen verdedigen, je revolver gooi ik in de afgrond. Je mes mag je ook houden. Charles, hier is het geweer van die man, klim eens in deze boom en hang het zo hoog mogelijk in een der takken.

Het was een tamelijk lastige klauterpartij, zelfs voor 'n acrobaat als Brand, en het duurde wel tien minuten voor hij weer op de grond stond.

— Hij zal er niet zo gemakkelijk bij kunnen, zei hij toen tevreden.

Zwijgend daalde een troepje van vijf personen langs de smalle bergweg naar omlaag, zijgend gingen zij bijna een half uur ver en toen pas gaf Raffles het pakje munitie aan de bandiet terug, die nog geen enkel woord gezegd had en zei:

— Nu kun je je geweer gaan halen, je zult ons nu niet meer kunnen schaden, maar denk er om, de volgende keer zal ik je niet sparen.

Nog steeds zijgend, nam de man het pakje aan, waarin een zestigtal geweerpatronen zaten en begon de berg weer te bestijgen. Op het punt van achter een groot rotsblok te verdwijnen, wendde hij zich om, en toen pas sprak hij de dreigende woorden:

— Neem je in acht, wie je dan ook bent. Vreselijk zal de wraak zijn van de Gouden Schorpioen.

Het volgende ogenblik was hij verdwenen.

Raffles haalde alleen maar de schouders op en met z'n vieren gingen zij zijgend verder, steeds verder, nog bijna anderhalf uur lang, totdat het troepje eindelijk een kraal bereikt had, gelegen aan de oever van een brede stroom een zijtak van de Elandrivier.

Hier liet hij Desirée Laroche achter, die zich met moeite had voortgesleept en nu niet verder kon. Raffles deelde wat geschenken uit aan de kaffers, die het dorp bevolkten en wel voor haar

zouden zorgen tot zij haar weg kon vervolgen. Hij was van oordeel nu genoeg voor haar te hebben gedaan en vertrok met Brand en Henderson zonder een woord van afscheid.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Een Drama in de Woestijn

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu VOOR SLECHTS f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266